Nötralizör

Dost Körpe

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

nötralizör

DOST KÖRPE

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

Genel Yayın: 2041
TÜRK EDEBİYATI
DOST KÖRPE

NÖTRALİZÖR

© türkiye iş bankası kültür yayınları, 2010
editör
RÛKEN KIZILER
grafik tasarım uygulama
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
istiklal caddesi, no: 144/4 beyoğlu 34430 istanbul
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

1

IMT kafeteryasında, beyaz gömlekli zenci garsonun birkaç saniye önce önüne bıraktığı beyaz fincanın içindeki renksiz sıcak suya, rulo bir kutunun içinden çıkardığı kahve tabletini atarken ve karşısındaki, Mars manzarasıyla kafeteryanın solunabilir atmosferini birbirinden ayıran, solar radyasyon filtreli camın ardındaki gri enginliğe çevresinde toplanmış çocuklardan ikisinin omuzlarına kollarını atmış halde bakan daracık beyaz üniformalı anaokulu görevlisi kadını süzerken, I Khan Shun Lee'nin aklına civarındaki onca beyazlığa ve gençlik cıvıltısına şaşılacak kadar tezat, ufuktaki dağ kadar karanlık bir fikir, ölümün tuhaflığı fikri geldi. Camın ardındaki sonsuzluğu tıpkı o çocuklar gibi ilk kez görüşünü anımsıyordu... steril, beyaz duvarların geometrik kısıtlılığında geçen üç yıldan[1] sonra karşısında doğanın hiç de steril ve kısıtlı olmayan evrenini görüverince ürkmüştü. Huşu hissetmişti, sadece bir çocuğun hissedebileceği şekilde. Ufukta zirvesi görünmeyen ve etrafındaki her şeyi cüceleştiren muazzam bir dağ vardı, sonradan güneş sisteminin en yüksek dağı ve volkanı olduğunu öğreneceği, 24 kilometre yüksekliğindeki Olympus Mons. Karşısında göz alabildiğine uzanan bir arazi (bulundukları bölgenin adının Tharsis olduğunu da sonradan öğrenecekti), yukarıda dipsiz bir karanlık ve karanlığın içinde titreşen sayısız parıltılar. Sınıfta yerçekimiyle ilgili öğrendiklerini anımsamıştı o zaman... yerçekimi olmasa havalanıp tavana çarpacağını düşünmek başta eğlenceli gelmişti, oysa uzaya ilk kez bakarken, yerçekimi olmasa ve tavan da olmasa o karanlığa düşeceğini anlamıştı, hiç durmadan düşecekti, hayatının sonuna kadar, öldükten sonra da, milyonlarca yıl sonra bile hâlâ karanlığın içine düşüyor olacaktı ve bu hiç eğlenceli değildi.

Kahvesini yudumlarken gülümsedi. O zamanlar çocuk aklıyla şunu düşünememişti tabii: sonsuza kadar düşse de, öldüğünde artık bedeninde olmayacağı için fark etmeyecekti. Başka bir yerde olacaktı, ama nerede? Belki de hiçbir yerde. Büyümek buydu herhalde, hiçbir yerde olmadığını hayal etmeyi deneyebilmekti. Büyümek aynı zamanda durumları kontrol altına alabilme yetisi kazanmaktı. Uzayda ölmemek için astronot giysileri imal etmekti, doymak için yapay ortamlarda canlılar yetiştirmekti, normalde bulunmamanız gereken yerlere gittiğinizde doğanın sergilediği acımasızlıkla başa çıkabilmekti. Öte yandan insanlar ne ölümlerini, ne de

sonrasını kontrol edebiliyorlardı. Kendilerinin ve başkalarının ölümlerini çabuklaştırabiliyorlardı, bazen bir çocuğun beğenmediği bir oyuncağı kırabilmesi gibi. Bazen ölümü erteleyebiliyorlardı, ama gelişindeki kaçınılmazlığı ortadan kaldıramıyorlardı. Demek ki ölümün karşısında herkes hâlâ çocuktu ve kökenleri milyonlarca yıl öncesine dayanan insanoğlu bu konuda henüz büyüyebilmiş değildi. Tersine köşeye sıkıştırılmıştı ve çevresini sarmış kara pelerinin içi yıldızlarla, gezegenlerle doluydu.

İnsanoğlunun kendini ve hemcinslerini yok etme güdüsünün sebebi büyüme arzusu olabilir miydi? Ölüme bir çeşit mağrurca, ama acizce başkaldırı? Bilinmeyeni tanıdıklaştırma, sırlarını rutinlere ekleme yoluyla ürkütücülüğünü azaltma çabası?

Büyümenin zor olduğu bir evren, diye düşünüp tekrar gülümseyerek kahvesini yudumlarken birden gövdesinin üst kısmının öne fırladığını ve alt dudağıyla çenesinin fincanına çarptığını, dökülen kahvenin tenine bir saniye önce var olmayan bir hassaslık ve çığlıklar kattığını hissetti. “Pardon,” dedi sağından, tepesinden gelen tanıdık bir erkek sesi. Khan bir eliyle fincanı bırakarak diğerinin tersiyle çenesini sildikten ve giysilerindeki hasarı gözleriyle çabucak tarayıp önemsiz bulduktan sonra başını kaldırıp masanın diğer tarafına baktığında karşısında Jack’in sırıtan yüzünü gördü. Jack’in gözbebekleri her zamanki gibi fazlasıyla iriydi ve etraflarındaki yeşilin gri tonu, yüz ifadesine güven uyandırmayan bir soğukluk ve vahşilik katıyordu. Jack “Yollar yine ana baba günü,” dedikten sonra gövdesinin üst kısmını hızla Khan’ın soluna doğru çevirerek, işaret parmağını bir kabadayının abartılı özgüveni ile tuvalete gitmek isteyen bir öğrencinin telaşının tuhaf bir karışımıyla kaldırıp ağzıyla bir kahve sözcüklerini şekillendirdi. “Bir de başımıza yeni moda çıktı: elektrik kesintileri. Bu şehirden bıktım artık. Senin kule gibisi yok ha.”

“Otuz beş dakika geç kaldın,” dedi Khan, Jack’in bakışlarını tekrar yakalar yakalamaz. Kesişen dikkatlerinin aralarında oluşturduğu görünmez tünelin uzak ucuna gönderdiği soğukluk dalgasıyla birlikte hafifçe aşağı kıvrılan ağız kenarları, kendi sözünü onaylayıcı bir kalkan işlevi gördü.

“Dedim ya, yollar sıkışıktı. Sızlanmana gerek yok,” diye karşılık veren Jack, konuya olan ilgisizliğini vurgulamak için dönüp arkasındaki anaokulu öğretmeninin vücudunu tepeden tırnağa süzdü. Tekrar Khan’a baktığında,

hasmının ritmini bozacak nihai darbeyi indirme arzusuyla “Ya eskiden anaokulları böyle değildi, ya da ben böyle değildim,” dedi.

Jack’in horgörü sergileme konusundaki doğal yeteneğinin bilincinde olan Khan, onunla kendi sahasında baş etme şansının bulunmadığını bilecek kadar kendini tanıyordu. Elindeki tek avantajına hayal gücünden yoksun bir kararlılıkla sarılmak muhtemelen tek şansıydı. Bunu tereddütsüz yaptı.

“Yoo, neden sızlanayım?” dedi, anaokuluyla ilgili lafın aralarındaki atmosferden silinmesini bir an sabırla bekledikten sonra. “Sen istediğini alamadığın zaman sızlanmayacaksan mesele yok.”

Aralarında buz gibi bir bakışma oldu. Seni ihbar edebilirim, dedi Jack sessizce.

Bedelini ödersin, diye karşılık verdi Khan gözleriyle.

Jack, Khan’ın kararlılığını görünce yeni bir durumla karşı karşıya olduğunu fark etti.

Dirseklerini masaya dayayıp avuçlarını burnunun biraz önünde, parmak uçlarını tavana dönük tutarak birleştirdi.

“Bugün kafam dağınık. Ellyn ile uyum raporumuz dün geldi. 58 almışız. Geceyi onda geçirdim.”

New New York’ta çocuk yapabilecek yetide olan çiftlerin uyum raporu almadan cinsel ilişkiye girmeleri yasaktı. Altmış dokuz Mars yılı önce, o zamanın teknokrat yöneticileri olan bilim adamları, akrabalık üzerine kurulu bir aile anlayışını benimsemeyen bir insan topluluğunu idare etmenin daha kolay olacağına karar vermişlerdi. Bilgisayarlardaki tarih kayıtlarını inceleyen Khan’ın anladığı kadarıyla, özellikle genetik bilimciler Dünya gezegeninde yaşarken araştırma izinleri almakta güçlük çekmişlerdi. Oysa insanoğlunun varlığını sürdürebilmek için genetik düzenlemelere ihtiyaç duyduğu kanısı aralarında tam da o zamanlar yaygınlaşmaya başlamıştı.

Cinsel ilişkiye girmek isteyen çiftler IMT’nin, yani Innovative Mars Technologies kurumunun bünyesindeki Kamu Sağlığı Teşkilatı’nın bilim heyetine yazılı başvuruda bulunmak zorundaydılar. Ardından Nüfus Planlama Departmanı’nın laboratuvarlarında adayların kayıtlardaki gen

haritaları karşılaştırılarak ve test sonuçları değerlendirilerek, üretecekleri çocuğun standartların altında olup olmayacağına ilişkin bir değerlendirme yapılıyordu. Oldukça geniş bir yorum ve tahmin payı içeren bu değerlendirmenin sayısal karşılığının yüz üzerinden elli ya da daha düşük olması durumunda adaylara cinsel ilişki izni verilmiyordu. Bu yasağı çiğnedikleri kanıtlanan kişiler şehrin dışına, artık onlar için bir çeşit ağır ceza hapishanesi anlamına gelmeye başlayan açık Mars yüzeyine çalışmaya gönderiliyorlardı. Onaylanmamış bir ilişkiden cenin oluşması durumunda anneye kürtaj yapılıyordu.

Khan kondom ve ilaç gibi doğum kontrol yöntemlerinin neden bir süredir yasak olduğunu kendine sorduğunda şu sonuçlara varmıştı: Birincisi bilim adamları muhtemelen insan vücutlarına ilaç vermekten olabildiğince kaçınmaya çalışıyorlardı. Dünya gezegeni yitirildiğinden (veya yitirildiği sanılmaya başlandığından) beri genetik bilimi giderek insanoğlunun kurtarıcısı olarak görülür hale gelmişti. İnsanoğlunun günün birinde gezegenlere ve mekanik araçlara gerek duymadan uzay boşluğunda sağ kalabileceği umudu bir ütopyadan çok, giderek artan bir coşkuyla, uzak bir geleceğe ilişkin bir kehanet olarak görülmekteydi. Araştırmacılar genler üzerindeki hassas çalışmalarının ürünlerinin taşıdığı belirsizlikleri olabildiğince azaltma kaygısındaydılar. İlaçların, planladıkları bünyelerde yol açabileceği genetik etkileri tahmin etmeye zorlanmak istemiyorlardı. İkinci sebepse kaçınılmaz bir şekilde rastlanan ihlallerin onlara üzerinde yasal deneyler yapabilecekleri ceninler sağlamasıydı.

İzin alan çiftlere uyum oranlarına göre çocuk yapma kotası tanınıyordu. %50-70 arası uyum bir çocuk, %70-90 arası uyum iki çocuk, %90-100 arası uyumsa üç çocuk kotası demekti. Çiftler kotalarını tamamladıklarında kısırlaştırılıyor, böylece artık izne gerek duymadan, kendileri gibi kısır olan herkesle cinsel ilişki kurabiliyorlardı. Kısırlarla kısır olmayanların birbirleriyle cinsel ilişkiye girmeleri yasaktı.

“Kısırlaşma yolunda ilk adımı attın yani,” dedi Khan. “Kutlarım.”

“İlgisi yok,” dedi Jack. “Bu aldığım üçüncü izin. Bildiğin gibi hâlâ çocuksuzum.”

“Diğerleri ne oldu?”

“İlki benden sıkıldı. Ben de ikincisinden sıkıldım.”

“Belki bu sefer ikiniz birden sıkılırsınız,” dedi Khan. “Bu arada kimlik kartınla birlikte başka bir şeyi de unutmamışsındır umarım.”

“Unutmadım,” dedi Jack. Elini kırmızı polyester ceketinin cebine atmışken, o sırada garsonun sıcak su dolu fincanla kahve tabletini önüne bırakmasıyla birlikte geriye yaslanıp elini çıkardı. Khan tablete hoşnutsuzlukla baktı. IMT kafeteryalarındaki kahveyi sevmediğinden, kendi sevdiği markanın tüplerini dışarıdan alıp cebinde taşırdı.

Garson gittikten sonra Jack etrafa kaşlarını çatarak bakınıp öne eğilerek, cebinden şeffaf naylon poşete konmuş bir disk çıkardı. Poşetin içinde aynı zamanda üç tane mavi hap vardı. Jack avcuyla üstünü örttüğü poşeti yavaşça Khan’a doğru itti.

Khan avcunu Jack’in elinin üstüne koyarken, bu kez huzursuzluğun kendi içine yayıldığını hissetti. Onları böyle el ele gören biri durumu yanlış yorumlayabilirdi. Ayrıca Khan, Jack gibi biriyle abartılı bir samimiyet halinde görülme fikrinden içgüdüsel olarak nefret etmişti. Oysa planı yolunda giderse bu gezegendeki hiç kimseyi bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Gitmezse de arkasından konuşulanları umursaması gerekmeyecekti, çünkü bir daha IMT’nin herhangi bir departmanında iş bulamayacaktı... hapisten çıktığında.

Jack elini yavaşça geri çekince, Khan’ın elinin altında sadece diskli ve haplı poşet kaldı. İlk, ilkel dijital disklerin devasa boyutlarda olduğunu bilgisayar kayıtlarında okumuş, ayrıca fotoğraflarını görmüştü. Şimdikilerse bir avuç içine rahatlıkla sığabilecek boyutlardaydı. Poşeti avcundan ayırmadan yavaşça kendine doğru çekti.

Elini masanın kenarına iyice yaklaştırınca durdurdu. Jack’in gözlerinin içine baktı. “Bu meselenin ne kadar önemli olduğunu yeterince vurguladım,” dedi. “Verdiğin program işe yaramayacaksa söylemek için hâlâ vaktin var. Ama buradan çıkıp gidersem çok geç olacak. İyi düşün. Beni kandırıyorsan ve şimdi gerçeği söylersen, biraz paradan vazgeçmiş olursun o kadar. Ama söylemezsen çok daha fazlasını kaybedeceksin.”

Jack’in gözlerinde Khan’ın blöf yapmadığını görmenin kaygısı belirdi bir an; hemen ardından kaşları ikinci kez tehdit edilmenin öfkesiyle çatıldı.

“Bana bak,” dedi, “bu kadar korkuyorsan git başkasından al. Geldiğimden beri saçmalayıp duruyorsun. İstemiyorsan ver diskle hapları gideyim.” Hayalinde, cebinde başka kimsenin para vermeyeceği bir diskle ve üç tane sıradan hapla, ama banka hesabında oldukça işine yarayabilecek yüklü bir meblağdan yoksun bir halde kalkıp gittiği canlanınca ses tonunu ve sözlerini çabucak yumuşattı. “Bu program işine yarayacak,” dedi. “Sana istediğin, işine yarayacak programı getirebileceğimi bilmesen bana gelmezdin zaten.”

Doğru söylüyordu, şakaklarında ter damlacıkları belirmiş olsa da. Gerçi sorgulanan, Jack’in istenen programı getirip getiremeyeceği değil, bunu yapıp yapmadığıydı. Yine de Khan daha fazla uzatmamayı yeğledi. Programın işe yarayıp yaramayacağını ancak geri dönmek için çok geç olduğunda anlayacaktı.

Jack’le gözlemevi kulesindeki bilgisayarlarından biri bozulduğunda tanışmıştı. Bilgisayardaki sorunun tamiri uzayınca, üç yüz elli metre yükseklikteki kule tepesinin aşağıda akan sosyal hayattan soyutlanmışlığında yaptıkları sohbetler sırasında Khan, bu adamın Serotonax düşkünlüğünü keşfetmiş ve ileride işine yarayabilecek bir bilgi kırıntısı olarak aklında tutmuştu.

Serotonax reçeteli satılan ve birkaç tane kullanıldığında uyuşturucu etkisi gösterebilen bir antidepresandı. Jack gözlemevinin tenhalığını fırsat bilip, göz alabildiğine uzanan Mars manzarası eşliğinde haplarını içmişti ve Khan buna göz yummuş, adamın anlattıklarını dinlerken Serotonax’ın etkilerini gözlemleme fırsatı bulmuştu. Bunun bir yan etkisi, Jack’in kişiliğini de gözlemlemek durumunda kalmaktı ve Khan gördüklerinden hoşlanmamıştı. Jack manik depresif davranışlar ve Khan’ın yersiz bulduğu saldırgan bir kibir sergilemişti. Aralarındaki tanışıklık hiçbir zaman derinleşerek arkadaşlığa ya da dostluğa dönüşmemişti.

Khan diskli ve haplı poşeti ceketinin iç cebine koyup, aynı cepten çıkardığı moneta kartının tuşlarına basarak Jack’in banka hesabına anlaştıkları parayı yatırırken ve aralarında herhangi bir tartışma yaşanmamışçasına “Buranın kahvesi berbat. Nasıl içebiliyorsun anlamıyorum,” derken, Jack ile arasındaki farkın sadece yaradılıştan, birinin içe ve diğerinin dışa dönük mizaçlı olmalarından değil, tercihlerden de kaynaklandığını düşündü. Ama tercihleri belirleyen mizaç değil miydi?

Hayır, dedi kafatasının içindeki seslerden biri diğerine, mizaç asla tamamen kaybolmayacak bir alışkanlıktır, bir anlığına da olsa durdurulamaz bir otomatik tepkidir; ama o anlık tepkinin hemen ardından, eyleme geçmeden önce zihnin kendi kararını verebileceği ve iradenin bu kararı uygulayabileceği bir an gelir. Yani, diye devam etti bu ses, artık diğer sesten eser kalmamış olmasını umursamadan, peş peşe tutarlı kararlar alıp uygulamak kendimize ikinci bir mizaç yaratmamız için yeterli.

Bunları düşünürken gözleriyle parmakları, zihnine sadece arada sırada danışarak hızla, uyum içinde çalışmaktaydılar. Banka işlemlerini tamamladıktan sonra Jack'e "Hesabını kontrol et," dedi. Jack kendi moneta kartını çıkardı, tuşlarına basıp ekranına baktı. Gördükleri yüz ifadesini bir anda yumuşattı ve gözlerini parlattı.

Khan, Jack'i yeni kazandığı parasıyla baş başa bırakmak üzere ayağa kalktı. "Hepsini bir gecede harcama," dedikten sonra sırtını döndü ve ilk adımını atar atmaz etrafındaki dünyanın dalgalandığını hissetti... rüyalarında sık yaşadığı, adımını boşluğa atma hissine kapıldı. Dengesini korumaya çalışırken Jack'in arkasından "Yavaş," dediğini işitti ve her nedense bunu gözlerini moneta kartının ekranından ayırmadan yaptığına emin oldu. Karnından göğsüne doğru bir dalga yükseldi. Destek aramak için savrulan sol kolu bir masanın yuvarlak kenarına denk geldi. Masayı iterek kendini birkaç adım daha atmaya zorlarken, çevresindeki odanın dönmekte olduğunu fark etti. Kulaklarında kalabalığın daha önce fark etmediği uğultusu vardı. Dizleri titriyordu. Kapının yanındaki kasaya vardığını göz ucuyla fark edince, düşüncelerini toplamaya çalışarak parmak uçlarını sağ arka cebine daldırıp moneta kartını çıkardı. Kartı titremediğini umduğu eliyle kasanın slotundan geçirerek hesabı öderken, sadece kendi hesabını ödemeye o haldeyken bile özen gösterdi. Kapıya yöneldiği anda baş dönmesi iyice arttı. Artık bilinci kafasından ve oradaki düşüncelerden uzakta, daha yüksek bir yerde asılı gibiydi. Arkasını yarım çember şeklinde sarmış kalabalığın ortasından bir çocuk ağlamasının yükseldiğini işitti. Aynı anda sol inciğinden elektrik akımına benzer bir his geçti. Hâlâ duyduğu o ses camın ardındaki manzaradan ürkmüş bir anaokulu öğrencisinden mi gelmekteydi, yoksa şimdi Khan'ın belleğinde dört yaşındayken yatakhane ranzasından atlayıp da bacağını kırdığında, muşamba kaplı döşemede saatlerce tek başına yattığında çıkardığı seslerin kaydedilmiş bir anısı mı canlanmıştı? Önündeki kapının tıslayarak iki yana açıldığını işitti ve yüzünü

hafif bir esinti okşadı. Bir adım atıp T şeklinde birleşmiş iki koridorun kesişim noktasına çıkarken, kapının aynı tıslamayla ardından kapandığını işitti.

Şimdi yeni bir dünyada izole olmuş haldeydi. Burası dingindi, çocuklardan ve çocukluktan uzaktı, sorgulamaların yerini yapılacak işlerin aldığı bir yerdi. İnsanlar birbirleriyle pek ilgilenmeden bir yerlere gitmekteydiler. Fakat ağır çekim hareket ediyorlardı. Khan derin, steril soluklar aldı. Az önce yaptığı eylemlerin etkisini yeni hissediyor, ömrü boyunca içini daraltan bir sıkıntıdan, ağır bir bunaltıdan kurtulduğunu fark ediyordu. Hayatında ilk kez gerçekten özgürleşiyordu ve sayılı isyan eylemleriyle ulaşmaya çabaladığı sonuç ilk kez bu kadar netleşiyordu. Gözleri bir buçuk metre kadar önünden geçip gitmekte olan bir kadına yöneldi. Kadın kumral saçını sımsıkı toplayıp arkadan topuz yapmıştı. Khan'ın bakışları kadının kulağının birkaç santim altında, boynunda odaklandı. Orası kadının enerji merkeziydi, canının toplandığı yerdi. O anda her nedense buna emin oldu.

İlerisindeki tavanda birbirine paralel üç sıra halinde uzanan, çubuk şeklindeki floresan lambaların altında yürümeye başladı. Baş dönmesi artık tamamen geçmişti. Işıklar fazla parlak görünüyordu o kadar. Birkaç asansör kapısını geride bıraktıktan sonra üstünde "L 25-50" yazan kapıların önünde durdu. İki yanına birer adam geldi. Kapıların açılmasından sonra inen olmayınca, üç metre enindeki asansöre hep birlikte adım attılar. Asansörün dörtte üçü doluydu. Khan en üstteki, sönük düğmeye bastı ve beklemeye başladı. Asansör sarsılarak harekete geçti.

Yükseldikçe insan kalabalığını aşağıda bırakan Khan, bu histen hâlâ hoşlanmaktaydı. En üst kata ulaştığında asansörde yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Asansörden iner inmez sola saptı, ibadethanenin önünden geçti (içerisinin tenhalığı, bu düşman gezegende teknokrasiyle yönetilen insanların genelinin, bilimin sunabildiği pratik çözümleri ölümden sonrasına ilişkin vaatlere yeğlemeye meyilli olduklarını düşündürüyordu), çıkmaz bir koridorun ucundaki bir başka, çok daha küçük asansöre bindi. Bu seferkinde sadece üç düğme vardı. Yine en üsttekine bastı. Etrafındaki duvarlar yerlerini camlara bıraktılar ve sağ çaprazında şehir kubbesinin dışında yükselen bir kule belirirken, çevresinde Mars manzarası tüm görkemiyle ve tehditkârlığıyla gözler önüne serildi.

New New York’un etrafında dört şehir vardı. Bunlardan biri yine Amerikalılara, biri İngilizlere, biri Fransızlara, biriyse Almanlara aitti. Çinlilerin, Japonların, Rusların ve Hintlilerin şehirleriyse (onlar da toplam beş taneydi) Valles Marineris’in batı ucundaydı.

Tepedeki gözlemevi katına varınca asansörden çıktı. Şimdi Mars’taki tüm insan popülasyonundan yukarıdaydı, tek kişi hariç. Karşısında, Mars yüzeyinin üç yüz elli metre üstünde, boşlukta dümdüz uzanan ve sanki şehir kubbesini delip geçerek diğer tarafta, yani Mars atmosferinde birkaç metre ilerleyip dik açıyla sağa sapan, beyaz zeminli, üzeri yarım boru şeklinde camla kaplı geçidin sağ çaprazdan görebildiği diğer ucundaki kapının ardındaki cam kabinde oturduğunu bildiği zenci güvenlik görevlisi Nola’yla baş başaydı.

Koridorda yürümeye başladı. Şehir kubbesinin içinden diğer tarafa, koridorun Mars atmosferinde uzanan yarısına geçmeye yaklaştıkça, Mars yüzeyinde kazı yaparak cezasını tamamlarken yaşadığı bir hissin, hiçbir insanın başa çıkamayacağı kadar muazzam ve sinsi bir vahşilikle karşı karşıya olduğu hissinin düşük yoğunluklu bir versiyonuna kapıldı. Diğer tarafa geçer geçmez en yakındaki pencereye gidip aşağıdaki Mars toprağına baktığında, bu hisse hafif bir baş dönmesi eşlik etti.

Koridorun ortasına geri dönüp yoluna devam etti.

Sanki her adımda insanların dünyasını geride bırakıyordu; toplumun karmaşasından, mücadelelerinden uzaklaşıyordu. Dört bir yanı uzayla çevrildikçe, boşluğun gerçekliğiyle yüzleşiyor ve onun kendisiyle konuştuğunu fark ediyordu.

Köşeden saptıktan sonra birkaç metre ilerisindeki kapıya doğru yürümeye başladı. Kapıya yaklaştıkça üzerindeki, binlerce kez gördüğü yazı bir kez daha netleşti: OGO CENTER P3X-F339. Sağ taraftaki slottan erişim kartını geçirmesiyle birlikte soldan sağa kayarak açılan, tıpkı koridor gibi bembeyaz kapının eşiğinden içeri girdi.

Batmakta olan Mars güneşi, lobinin girişinin sağındaki, üst kısmı camla kaplı kabininde oturan Nola’nın ufukla iç içe geçmiş koyu kahverengi çehresini kızıla boyuyordu. Nola gözlerini günbatımından ayırmadan “Seni gördüğüme neden şaşırmadım?” diye sordu. “Her gün gördüğün için,”

diyen Khan yoluna devam edecekken duraksadı. İnsanların dünyasındaki bu son gününde, gündelik hayatının daha önce üzerinde durmamayı yeğlediği her ayrıntısı gibi, yıllardır inziva boyutunun girişinde bekçilik yapmış bu zenci kadının çehresi de sanki daha önce sahip olmadığı bir ilginçlikle bezenmişti. Gözlerinde her zamanki donuk dikkatin yerini Khan'ın daha önce farkına varmadığı derinliklerde parıldayan umut yüklü bir hüznün zarafeti almıştı. "Herkesin gün içinde kendine en yakın hissettiği bir vakit vardır," diye devam etti Nola. Khan'ın durup kendisine baktığını göz ucuyla görüyordu şüphesiz. "Benim vaktim bu." Khan yüzünü sola çevirip, karanlığın karşısında gerilerken gökyüzünden ışığını geri toplayan güneşe Nola'yla birlikte baktı.

"Çocuğumun erkek mi yoksa kız mı olduğunu bilmek isterdim," dedi Nola. "Onu benden üç yıl önce aldılar. İçimdeyken benimleydi, hareketlerini hissediyordum, avcumu karnıma koyup ona sevgimi gönderiyordum. Sedyeyle doğumhaneye taşınırken kapıldığım dehşeti paylaştığını hissettim. Sonra narkoz verdiler. Uyandığımda karnım inmişti ve çevremde kimseler yoktu. Bebeğimin ağlamasını belki uykumda duymuşumdur diye hafızamı yokladım. Onun gerçek olduğunu, bu dünyada var olduğunu gösterecek bir kanıt arıyordum."

Khan'ın aklına kafeteryada gördüğü anaokulu öğrencileri geldi. Belki de Nola'nın çocuğu onların arasındaydı. Belki de aşağıda tıpkı annesi gibi günbatımını seyretmekteydi hâlâ. Şu anda gerçekleşmesi ihtimal dahilinde olan bu rastlantıyı fark edebilecek tek kişi olması, yaşamın sessiz sedasız derinliği karşısında afallamasına yol açtı. Nola'nın dünyasıyla ilişkisi en hafif deyişle üstünkörüyken, kadının hayatının mahrem özüne ortak oluvermişti.

Anna Phasia'dan olma çocuğunu anımsadı. O çocuk kürtajla öldürülmüştü. Anna Phasia'yla Khan, yasadışı ilişkilerinin bedelini açık Mars yüzeyindeki maden çalışmalarına katılarak ödemişlerdi. Anna Phasia taşıyıcı şoförlüğü yaparken Khan yeraltına, kazı yapmaya gönderilmişti.

Kendi çocuğunun cinsiyeti neydi acaba? Bunu daha önce merak etmemiş olmasına şaşırdı. Çocuk alındığında dört aylıktı, cinsiyeti belirginleşmişti muhtemelen.

Nola'nın yüzüne bakınca dudaklarının titrediğini gördü. Nola bu yönünü hep mi sergilemişti, yoksa Khan'ın bu ayrılış gününde yaşadığı yoğunluk, kadının içine uzanmış ve orada gizlice olup bitenleri çekerek yüzeye mi çıkarmıştı?

Birden Nola'dan uzaklaşmak istedi ve bunu hissettiği anda kadının gözleri üstüne çevrildi. Nola'nın her nasılsa Khan'ın ruh halindeki değişimi sezdiği, bakışmaya başlamalarından itibaren gözlerinde seçilen donuk ve inceleyici dikkatten anlaşılıyordu. Nola'nın gündelik yüzünün geri gelişindeki anilik neredeyse şaşırtıcı olmuştu.

Khan başını sallayıp kadınla vedalaşarak yoluna devam etti. Sanki tek başınalığına uzanan yoldaki son engelden de kurtulmuş, insanlarla kolayca kesilip atılamayacak duygusal bağlar kurmanın eşiğinden bir kez daha son anda dönmüştü.

Nola'nın kabiniyle gözlemevinin arasında bulunan, zemini beyaz ve parlak, geri kalanı camdan yapılma, saydam, geniş ve uzun koridorda yürürken, alacakaranlığın kendi vakti olmadığını düşündü. O küçük güneşin çöl manzarasının ardında gözden kaybolmasına, gri göğün giderek kararmasına tanık olmak iç karartıcıydı.

Mars'ta alacakaranlık günbatımından sonra iki saat kadar sürebiliyordu. Yüksek atmosferdeki toz tabakası, gün ışığını Mars'ın gece tarafına yayıyordu.

Gözlemevinin kapısına varınca erişim kartını slottan geçirip içeri girdi. Kapı ardından kapandığında, artık son dört yıldır hayatının büyük bir kısmını geçirdiği yerde, çalışma odasında kendisiyle ve cihazlarıyla baş başaydı. Beş şehir devletten oluşan Afrenge Birliği'nin tepesindeki, yörüngedeki KARTAL-1 ve KARTAL-2 uyduları, gözlemevindeki iki bilgisayara uzayla ve Mars atmosferiyle ilgili veriler gönderiyorlardı. Valles Marineris'teki beş şehirlik birliğin, Ijachru'nun üstündeyse KARTAL-3 uydusu konumlandırılmıştı.

Uzaktan kumandayla ve otomatik sistemlerle idare edilen, NNY'ye ait bu uydular, şehirlerden herhangi birine tehdit oluşturabilecek meteorları parçalayabilecek lazer toplarıyla donatılmışlardı. Bu toplar aynı kolaylıkla aşağıdaki şehirlere de yöneltilebileceğinden, New New York'a diğer şehir

devletler üstünde tartışmasız bir otorite sağlamışlardı. New New York devleti, diğer şehir devletlerin yörüngeye uydu fırlatmalarına izin vermiyordu; onların sadece tepelere ve dağlara optik teleskoplar ve vadilere radyoteleskop antenleri kurmalarına izin vardı.

Khan'ın işi kolay sayılırdı, çünkü yapılması gerekenlerin çoğunu bilgisayarlar hallediyordu. Ona kalan genellikle, acil bir durumda yapay zekânın sunduğu optimum çözüm önerisini o durumun özel bağlamında değerlendirmekten ve gerekli gördüğünde, onaylamadan önce değişiklikler yapmaktan ibaretti.

Acil durumlarla ilgilenmek dışında bir başka işi uzayda kara delik aramaktı. Ama bunu bir işten çok hobi olarak görmeyi seviyordu, çünkü aciliyeti yoktu.

Odanın kuzey ve batı taraflarındaki iki pencereye birer bilgisayar monitörü bakıyordu. Doğu tarafındaki kapının aralığından Khan'ın dağınık yatağının orta kısmı görünüyordu.

Batıya bakan monitörün başına oturdu. Analiz programlarını çabucak kontrol ettikten (bütün ışıklar yeşildi) ve Jack'ten aldığı programı biraz deneyip memnun kaldıktan sonra e-posta kutusunu açtı ve gelen mektupları okumaya başladı.

Gönderen: Mark Berkowitz

Tarih: 09.03.106, 12:03

Konu: Hey Khan!

En son ne zaman konuşmuştuk? Beş altı sene olmuştur herhalde. Gerçi şimdi de konuşmuyoruz, yazışıyoruz. Neyse işte. Mektubunu alınca çok şaşırdım tabii. Sevindim de. Bizim yaşımızda yeni arkadaşlıklar kurmak kolay olmuyor, bilirsin. İnsanlara katlanmak zor geliyor.

Eee, ne var ne yok? IMT'deki kadınlar nasıl? Ha ha. Şaka yapıyorum. Beni bilirsin. Açıkçası yorgunluktan pestilim çıkıyor dostum. Dışarıda ne var, ne yok hiç bilmiyorum. Okul yılları ne güzeldi. Baksana, bizim Jen Baynes'i görüyor musun? O da IMT'de çalışıyormuş galiba.

Benim çalıştığım yer berbat. Ortalık teknisyenden geçilmiyor. Bizim katta sekreter bile yok. Bazen düşünüyorum da, keşke hep okul yıllarında kalsaymışız. Hatta bir de dersler olmasaymış...

Roman yazdığını söylemişsin. Eee, tek başına o kuleye kapanırsan olacağı bu. Arada sırada aşağı in de insan içine çık. Gel bir şeyler içelim...

Romanında kullanmak için PX-T9 model elektronik kilitlerle ilgili bilgi gerektiğini söylemişsin. Açıkçası buna biraz şaşırdım. Onlar dördüncü seviye güvenlik paketlerinin parçası. Sadece devlete satıyoruz. Modelin ismini bilmene bile şaşırdım. Neyse, sorduğun soruya cevap vereyim. Bu kilitlerin çipleri genellikle odanın içine bakan tarafta olur. Bir kilidin hassas tarafının dışarı bakması saçma olurdu zaten. O çip parçalanırsa çark mekanizması kilitlenir ve kapı olduğu yerde kalır.

Çipin tam yerini sormuşsun. Bu modelde sağ alt köşede bizim şirketin mavi logosu var. O logonun sol üst köşesinin arkasında. (Sol derken, sana göre sol, logoya göre değil.)

Umarım yardımcı olabilmişimdir. Kitabının teşekkür kısmında beni ihmal etme. Hatta romanda şirketlerde dönen dolaplardan bahsedeceksen gel de istemediğin kadar anlatayım. Ha ha. Şaka yapıyorum dostum şaka, beni bilirsin. Ama içki teklifinde ciddiyim. Eskilerden kim kaldı?

Görüşürüz,

Mark

NOT: Jen Baynes’e selam söyle.

Gönderen: AktiveVision

Tarih: 09.03.106, 12:47

Konu: Yeni Dünyalar Keşfedin!

Uzayın karanlığından sıkıldınız mı? Komşunuzun vücudunu merak mı ediyorsunuz? Göz renginiz giysilerinize uysun mu istiyorsunuz? Gözlerinizi kapatarak film izlemeye ne dersiniz?

Yeni AktiveVision kontakt lensler sizlere bütün bu imkânları ve daha fazlasını sunuyor!

Model özellikleri:

- Kızılötesi ve morötesi görüş modları

- Termal görüntüleme

- Gece görüşü modu

- Röntgen ışını modu

- İris rengi değiştirme[2]

- Video izleme/video kayıt (18 saat)[3]

- Şarjlı uzaktan kumanda[4]

- Odak ayarlama seçeneği[5]

Lenslerimiz gözleri tahriş etmez, kızarıklığa, sulanmaya, kaşıntıya yol açmaz.

Peşin fiyatına taksit avantajlarımızdan yararlanmak için sitemizi ziyaret edin: http://mww.aktivevision.com/

AktiveVision - Neden doğanın verdikleriyle yetinesiniz?

Gönderen: Jen Baynes

Tarih: 09.03.106, 14:22

Konu: RD'de görüşürüz!

Bugün nasıl geçecek bilmiyorum. Real Deal'da yemek yiyeceğim!! O kadar heyecanlıyım ki! Düşünsene, tozlar, lapalar değil, gerçek yemekler! Etler, şaraplar, salatalar!! Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Bu en büyük ikinci hayalimdi (birincisi de gerçekleşiyor biliyorsun, gelecek ay evleniyorum!)

Bay Graves'i ikna etmek kolay olmadı. Aramızda kalsın ama biraz huysuz bir ihtiyar. Karısı ölmüş. Tek başına yaşıyor. Bazen merdivenlerde karşılaşıyorduk. Sürekli dalgın bir hali vardı. Bir keresinde selam vereyim dedim, tatlı bir uykudan uyandırmışım gibi ters ters baktı. Ama sen o teklifi

yapınca samimiyet kurmayı kafaya koydum. Real Deal'la arama girmesine izin veremezdim!

Geldiği saatlerde apartmanın birinci katında beklemeye başladım. İlk birkaç gün bir şey olmadı. Selamlarımı ısrarla duymazdan geldi. Sonra bir akşam ağır bir torba taşıyordu. Alışveriş yapmış. Hemen inip torbanın bir sapından tuttum, yukarı çıkarmasına yardım ettim. Kapıda biraz konuştuk. Ondan sonra buzlar eridi.

Bir akşam evine gittim. Çok sıkıcı. İçeriye kasvet çökmüş. Orada konuşurken senden bahsettim. Gözlemevinde çalıştığını, çok sevdiğim bir arkadaşım olduğunu, onun çalışmalarına hayranlık duyduğunu söyledim. Başta nazlandı, ama sonra yakında evleneceğimi ve RD'den daha güzel bir düğün hediyesi düşünemediğimi söyledim. Hem bilim adamı olarak hayvanların, bitkilerin tadını merak etmiyor musunuz dedim. O da RD'ye hiç gitmemiş.

Aslında üçümüzün hesabını ödeyecek kadar parayı nereden buldun bilmiyorum, ama peşin ödeme yapmışsın. Gerisi beni ilgilendirmez zaten.

Rezervasyon kartım gelince o kadar şaşırdım ki! İyi ki baştan geldi, yoksa ciddi olduğuna hayatta inanmazdım. Orada bol bol fotoğraf çektirmek niyetindeyim. Şansım varsa bu gece vali de orada yiyordur. Bir punduna getirip yanında fotoğraf çektirsem ofistekilerin ağzı açık kalır!

Artık gidip hazırlanmaya devam edeyim. Gece 11'de görüşürüz ve her şey için teşekkürler!

Gönderen: NNY Milli Savunma Bakanlığı İç Denetim Birimi Başkanlığı

Tarih: 09.03.106, 14:56

Konu: Uyarı Cezası

Bay Shun Lee,

NNY Hava Kuvvetleri Komutanlığı Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi'ne 09.02.106, 13:34 tarihinde göndermiş olduğunuz uydu kaynaklı UFO videosunun aktarımının tamamlanmasını müteakip elinizde kalan her türlü kopyayı on beş dakika içinde geri kazanılamaz biçimde imha etmemekle 21.13.84 tarihli ve 925 sayılı Milli Savunma Bakanlığı Görev ve Teşkilâtı

Hakkında Kanun’un dördüncü maddesinin birinci fıkrasının (c) bendine aykırı hareket ettiğiniz birimimizce tespit edilmiştir. İhlali yinelemeniz halinde hakkınızda disiplin soruşturması açılacaktır.

Ted Beaumont,

MSBİDB Personel Dairesi Müdürlüğü Kâtip Yardımcısı.

Khan arkasına yaslanıp ellerini ensesine koyarak ufka baktı. Dünya gezegeni oralarda bir yerdeydi. Mars ve Dünya savaştaydılar ve halkın bundan haberi yoktu.

Halk, Dünya nüfusunun bir salgın hastalık yüzünden yok olduğunu sanıyordu.

Khan’ın ekranında bazen Dünya’dan Mars’a doğru yola çıkan cisimler beliriyordu. Belirgin hareket tarzları uydu savunma sistemini otomatikman harekete geçiriyordu ve bu cisimlere Khan’ın fikri sorulmadan ateş açılıyordu. En son üç hafta önce böyle üç cisme ateş açılmıştı ve ikisi parçalanmış, biriyse Dünya gezegenine geri dönmüştü.

Mars bu savaşta şimdilik savunmada kalan taraf gibi görünüyordu. Zaten neyle saldırıya geçecekti ki? Doğal kaynak sıkıntısı bu gezegende her zaman en büyük sorundu. Ayrıca orduya yapılan harcamaların boyutu, bu fonun büyük kısmının açık Mars yüzeyini yaşanabilir kılma çalışmalarına aktarılmasını isteyen çevrecileri şimdiden ayaklandırmıştı.

NNY güçlü bir şehir devletti, ama başka bir gezegeni istila edebilecek kadar güçlü değildi.

Diğer şehir devletlerininse savaştan haberdar oldukları bile şüpheliydi. Muhtemelen haberdardılar, çünkü Mars yüzeyinde de olsa gözlemevleri vardı.

NNY diğer tüm şehir devletlerin desteğini alırsa belki bir karşı saldırı kuvveti oluşturabilirdi. Belki de bu desteği şimdiden almaktaydı. Ama hayır, Afrenge’yle Ijachru’nun arasındaki husumet fazla derindi. Yine de NNY tehditle biraz destek alabilirdi. Ayrıca belki de ortak bir düşmana sahip olmak statükoyu değiştirirdi.

Doğası yaşanabilir bir gezegene sahip olma umuduna kapılmak.

Savaşın sebebi yerleşilip yönetilecek ikinci bir gezegene sahip olma arzusuydu muhtemelen. Söylenenin aksine yetmiş sekiz Mars senesi önce Dünya’da ölümcül bir salgın hastalık baş göstermediyse, insan popülasyonu büyük ihtimalle daha da artmıştı. Gezegenin ekosistemleri iyiden iyiye baskı altında olmalıydılar. Mars’ta ilk insan kolonisinin kurulmasından, yani Mars takviminin başlangıcından beri yüz altı Mars senesi geçmişti. Dünya’dakilerin kolonileştirecek bir gezegene ihtiyacı vardı, Mars’takilerinse doğal kaynakları çok daha zengin bir gezegene.

Öyleyse neden uzlaşmamışlardı?

Akla önce egoların çatışması geliyordu, ama asıl sebep daha derin olmalıydı. İki taraf da doğal kaynakların herkese yetmeyeceğinin farkındaydılar. İnsan türünün kurtulabilmesi için popülasyonun azalması gerekiyordu ve şimdi en önemli mesele hangi tarafın azalacağıydı.

Dünyalıların kurgu eserlerinde Marslıların saldırıları işlenmişti hep. Dünya’nın Mars’a saldırmak zorunda kalacağı pek tahmin edilmemişti anlaşılan.

Bir teoriye göre, Dünya’daki yaşamın kaynağı Mars’tı. Mars’a çarpan meteorların kopardığı veya patlayan volkanlardan fırlayan parçaların, Dünya’ya mikroorganizmalar taşımış olabileceği düşünülüyordu. Bu doğruysa, Marslılar yurtlarına geri dönmüşlerdi o kadar ve şimdi mikroorganik ataları gibi Dünya’ya kapağı atmanın peşindeydiler.

Dünya isimli klasörden bir video seçti. Ekranda bir kayran belirdi. Açıklığın ardındaki ağaçlar sıktı, ikindi esintisiyle dalgalanan yaprakları hışırdıyordu. Görüntüde ne insan vardı, ne de insana ait bir iz... sonsuz gelen bir dinginlik, hüzmelerin arasındaki yeşil tonları, titreşen gölgeler ve dimdik yükselen kahverengi ağaç gövdeleri vardı sadece.

Şimdi bir kuş ötecekti. Bir kuş öttü. Khan düzinelerce kez duyduğu bu sesten hâlâ haz alıyordu. O tek ötüşte doğanın aktif bilinci, sonsuzluğun sükunetinde sabırsızca yapılan bir çağrı vardı. O ses fark yaratandı, düzen bozandı, parlayıp sönendi. Canından harcadığını fark etmeyecek kadar hayat dolu olandı. Eninde sonunda dinginliğe yenilecekti, ama dinginlik asla onun kıvılcımına sahip olmayacaktı.

Böyle bir dünyada yaşamak nasıl olurdu? Kubbeli şehirlerde kısılı kalmadan, açık havayı soluyarak, bitkilerin ve hayvanların arasında, teninde rüzgârı hissederek yaşamak? İnsanüstü güçler taşımak gibi olurdu. Bilindik dünyada yapılamayanların yapılabildiği, yaşanamayanların yaşanabildiği bir rüya dünyasını deneyimlemek olurdu... en azından o dünyaya da alışana dek.

Masanın çekmecesini açtı. İçindeki bir fotoğrafı çıkarıp masaya, monitörle arasına koydu. Fotoğrafta altmış yaşlarında, başının tepesi kel, gözlüklü, top sakallı bir adam vardı. Yaka düğmesi açık, ince mavi çizgili beyaz gömleğinin üstüne bir laboratuvar önlüğü giymişti.

Bu adam bir zamanlar Dünya gezegeninde yaşamıştı. Sonra Mars'a kolonici olarak gönderilmişti. Dünya'daki bütün insanların bir pandemi yüzünden öldüğü "haberinin" duyurulmasından sonra, kalan yaşamını Mars'ta sürdürmüştü. Khan, Dünya'dan Mars'a gelen herkesin yüz hatlarını, bir bilgisayar programı kullanarak kendisininkiyle karşılaştırmış ve bu adamın, atalarından biri olduğunu saptamıştı.

Adam bir mikrobiyologtu ve Mars kolonicileri arasındaki tek Türk'tü. İsmi Ayhan Şanlı'ydı. Khan bu isimdeki kendisine yabancı gelen ş ve ı harflerine şaşırmıştı. Telaffuzu araştırdıktan sonra, yazılışının kendi dilinde "I Khan Shun Lee"ye denk düşeceğine karar vermiş ve mahkeme kararıyla bu ismi almıştı.

Khan, Ayhan Şanlı'nın kimden çocuğu olduğunu kayıtlarda bulamamıştı ve yüz tanımlama programı bu konuda yardımcı olmamıştı. Dolayısıyla bildiği en eski atası oydu.

Türklerin nasıl bir millet olduğunu araştırmıştı. Asya tarihini okurken karşılaştığı hindi, tatar ve mongol gibi kelimelere şaşırmıştı. Dünya gezegeninde, Batılılarla Doğuluların arası açıktı anlaşılan.

Ayhan Şanlı, Dünya'daki herkesin öldüğünü duyunca ne hissetmişti acaba? Kendini soyunun son ferdi olarak görmüş olmalıydı. Sağ kalan tek Türk. Büyük bir sorumluluk hissetmiş olmalıydı. Khan'ın varlığı bunu destekliyordu.

Fotoğrafı masada bırakarak ayağa kalkıp odasına yöneldi.

Bu daracık mekândaki eşyalar tek kişilik bir yataktan, bir komodinden ve bir gardıroptan ibaretti. Odanın diğer ucundaki kapıdan bir banyoya giriliyordu. Oda konforsuzdu, ama Mars man-

zarası paha biçilmezdi. NNY’de Mars manzaralı daireler ateş pahasıydı, hele bu kadar yüksekte olanını bulmak imkânsızdı.

O dağınık yatağın üstünde, yüzlerce metre aşağıda akan hayattan uzakta kaç gece öylece uzanmıştı? Kaç gece onca yolu inmeye üşendiğinden yukarıda kalmıştı ve sonunda aşağısını bir seçenek olarak düşünmekten bile vazgeçmesi için ne kadar zaman geçmesi gerekmişti? Burada geçirdiği dört yılda tek başınalığı perçinlenmişti, yalnız olmadığı illüzyonundan geriye en ufak bir kalıntı bile kalmamıştı.

Geceleri karanlıkta saatlerce uzandığını, vücudunun içinde gezindiğini anımsıyordu. İnsanların dikkatlerinden uzakta, boşluğun ortasında, bilincinin dokunduğu kaslardan salınan anıların içine girmişti. Rüyalar gerçekliğe sızdıkça, onu diğer insanların arasına çekmeye çalışan güç geri gelip bedenine yapışmış ve içini sürekli dizginlediği gergin bir kuvvetle doldurmuştu.

Gardırobu açıp içinden o gece için kiraladığı smokini çıkardı. Mat siyah ceketle bembeyaz gömleğe hoşnutlukla baktıktan sonra gözüne ilişen papyondan ilk fırsatta, yani RD’den çıkar çıkmaz kurtulmaya karar verdi. Ceketin ışık vuran kısımlarının koyu fümeye dönüşmesi hoştu.

Smokini giydikten sonra (papyonu şimdilik ceketinin sağ yan cebine, Jack’ten aldığı küçük naylon poşetiyse diğer yan cebine koydu) eğilip kolunu yatağın altına soktu ve oradan yarım metrelik, kalınca bir demir çubuk çıkardı. Çubuğu gardıroptan aldığı bir sırt çantasının içine yerleştirdi. Sırt çantası smokinle tuhaf duracaktı ama en azından podmobiline binince orada bırakabilirdi. Çantaya aynı zamanda yine yatağın altından çıkardığı bir rulo koli bantını koydu.

Çıkarken dönüp odaya son bir kez baktı. Burayı bir daha görmeyecekti ve buna üzülmüyordu. Oda işlevini tamamlamıştı.

Gündelik dünyasının ilk dış halkasına, çalışma odasına geçti. Burayı kesinlikle özlemeyecekti.

Masanın üzerine koyduğu üç Serotonax hapını ezip toz haline getirerek, çekmeceden çıkardığı küçük bir cam tüpün içine döktü ve kapattığı tüpü yan cebine, poşetin yanına koydu.

Ön kapıyı açtı. Gece çökmüş ve upuzun koridorun ışıkları yanmıştı. Koridorun etrafındaki dünya zifiri karanlık görünüyordu. İlk adımını atınca ayak sesi koridor boyunca yankılandı. İkinci adımını atarken, kapının ardından kapandığını işitti. Sanki artık geri dönüş olmadığının habercisiydi bu.

Koridorda yürümeye devam etti. Sırt çantası sol omzundaydı ve kayıp durması dikkat dağıtıcıydı. Sonunda sapından tutarak sol elinde taşımaya karar verdi.

Nola'nın kabinine yaklaştığında kadının yerinde olmadığını gördü. Belki de tuvalete gitmişti. Sebebi ne olursa olsun, artık orada olmaması ikinci bir alamet ve hoş bir jest gibi geldi. Yolu açıktı.

İkinci kapıdan ve L şeklindeki koridordan geçip asansöre bindi.

Aşağı indiğinde ve önündeki kapılar açıldığında karşısında beliren koridordan, takım elbiseli bir adam uzun adımlarla geçmekteydi. Khan koridora çıkarken, faal iş ortamının tanıdık kokusunu içine çekti. Bu gündelik hayat düzeninin döngüsünde rahatlatıcı bir taraf, güven verici bir sıkıcılık vardı. Sanki günlerin benzer şekilde geçip gitmesi, geçip gitmeyi hep sürdürecekleri telkininde bulunarak, ölüm fikrini ileriki tarihlere kovmaya yarıyordu. Sahte bir güvenlik hissi, güvensizlik hissine yeğlenebiliyordu.

Büyük asansörlerden birine binip binanın yer altındaki otoparkına indi. Kiralık podmobilinin yolu, önüne park edilmiş bir başka podmobil tarafından tıkanmıştı. Khan gündelik dünyasının kendisini mücadele etmeden bırakmak istemediğini düşündü. Podmobilinin camına bir elektronik not yapıştırılmıştı: Acelem vardı ve yer bulamadım, kusura bakmayın. Ararsanız hemen gelirim. Bir telefon numarası da yazılmıştı. Khan sol bileğindeki telefon halkasına dokundu, açılan çifte ekranda numarayı tuşladı ve telefona çıkan adama içinde bulunduğu güç durumu açıkladı. Adam sahiden de çok bekletmeden, on dakika sonra geldi. Ziyaretçi olduğu spor kıyafetinden belliydi. Geldiğinde park yeri bulamadığını ve acil bir işi olduğunu söyleyip özür diledi. Khan "Önemli değil," diyerek yalan söyledi. Adam aracını çekince Khan podmobiline binip, sırt çantasını arka koltuğun altına sıkıştırarak aracı çalıştırdı.

Manyetik bir alanın üstünde hareket eden podmobil, yerden birkaç santim yükselip havada süzülerek ilerlemeye başladı.

Otoparktan çıktığında, iş çıkışı trafiği başlamıştı bile. Serbest zamanlarını yolda harcamaya gönülsüz insanlar bol bol korna çalmaktan çekinmiyorlardı. Kafeler doluydu, barlar içinse vakit henüz erken sayılırdı. Manzarasızlığı sebebiyle arsa fiyatları daha düşük olan şehir merkezine yaklaştıkça, sokak köşelerinde fahişeler görmeye başladı. NNY'de bu mesleği doğurgan kadınların icra etmesine izin verilmiyordu; genç fahişeler nadirdi ve onların sokaklarda müşteri aramalarına gerek yoktu.

İlerledikçe sokaklar fakirleşiyordu ve ışıltılı, temiz mağazalarla kafelerin yerini üzerlerine grafitiler yazılmış, boyaları yer yer dökülmüş kirli apartmanlar alıyordu; şık insanlar kalabalığı yerini döküntü podmobillere yaslanmış veya köşebaşlarında toplanmış, gelen geçeni seyreden atletli ve eşofmanlı gençlere, alışveriş torbaları taşıyan tek tük ev kadınlarına ve güneşin batmasıyla birlikte kapı önlerinde belirmeye başlamış torbacılara, yankesicilere, gaspçılara, soygunculara, kadın satıcılarına, fahişelere, kumarbazlara, bar ve pavyon çalışanlarına bırakıyordu.

NNY'de çocuklar ilkokul eğitimi aldıktan sonra yetenek sınavına giriyor ve puanlarına göre bir meslek lisesine veya normal liseye gönderiliyorlardı. Ardından isterlerse üniversite sınavına giriyorlardı ve bu yoksul semtlerin sakinlerinin çoğu üniversite bitirmemiş kişilerden oluşmaktaydı.

Khan kendi ebeveyninin nerede oturduklarını, ne iş yaptıklarını, hâlâ görüşüp görüşmediklerini, yaşayıp yaşamadıklarını merak etti. Tıpkı bebek gibi bu konuya da pek kafa yormamıştı; özellikle kendi ayaklarının üstünde durabilmeye başladıktan sonra, eskisi kadar merak etmez hale gelmişti.

Navigasyon cihazı ona aradığı adrese ulaştığını bipleyerek haber verince podmobili kaldırım kenarında bulduğu ilk boş yere park etti. Rastlantı eseri, tam da hedefi olan lunaparkın beş metre boyunda bir astronot başlığı şeklindeki ön kapısının karşısında yer bulmuştu. Taşıttan inip sokağın diğer tarafına geçerek o başlığın kalkık ön camının altına doğru yürürken, girişin ardında iki yanda uzanan büyük çadırların arkasında bir dönmedolabın hareket ettiğini gördü ve içeri girerken kulaklarına çarpışan arabaların, tilt makinelerinin, çığırtkanların bir kalabalığın uğultusuna karışan sesleri gelmeye başladı.

Lunaparkın içinde yürürken, dikdörtgen şeklindeki bir kumar masasının etrafında toplanmış kalabalığın arasındaki, yirmilerinin başlarında sarışın bir delikanlı dikkatini çekti. Çocuk masanın üstündeki sayılardan birinin üstüne fişler koymuş, zar atılmasını beklemekteydi. Zar atılırken yanındaki hırpani kılıklı, onun yaşlarında bir genç, fişleri göstererek "Bunları ben koydum!" diye atıldı. Khan, sarışın delikanlının bu saldırı karşısında gafil avlanışının zihinsel fotoğrafını çekti ve bir an zaman durmuşçasına aklında uzun uzadıya evirip çevirdi. İnce ve çatlak bir sesle "Hayır, ben!" diye itiraz eden sarışın delikanlının yüzünde korku, savunmasızlık ve şaşkınlık vardı. İnsanın kendini bir anda hiç beklemediği bir durumda bulabilmesi şaşırtıcıydı, böyle durumlara hazırlıksız yakalanmaksa bazen üzücüydü. Zarlar atıldıktan ve fişlerin kaybedildiği belli olduktan sonra, müdahaleci genç "Al işte!" dercesine bir el hareketiyle sarışın delikanlıya sırtını dönüp uzaklaştı.

Khan bir çadırın önünde duran, yaklaşık iki metre boyunda, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerinde sadece gövdesini örten kolsuz ve bacaksız siyah bir tayt, başındaysa enine siyah çizgilerle bezeli uzun ve beyaz bir silindir şapka bulunan, bıyıksız ve çember sakallı adama yaklaştı. Yaklaşırken, vücudu hiç kımıldamayan adamın gözleriyle tepeden kendisini izlediğini fark etti. Adamın karşısında durdu ve başını kaldırmadan onun göğsüne konuşarak "Dean Sanders'ı nerede bulabilirim?" diye sordu. Ne göğüsten, ne de daha yukarıdan yanıt geldi. "Falcılık yapıyormuş?" diye ısrar etti Khan. Devasa kollardan birinin, bir kaya yığınından koparcasına hareket ederek yana uzanıp dönmedolabın arkasını işaret ettiğini gördü. O sırada çadırın içinden yükselen bir çığlık, inişe geçerek hafif bir iniltiyle son buldu. Khan bu seste acının mı yoksa hazzın mı egemen olduğunu anlayamamıştı. İçeriyi görmeye çalıştı, ama çadırın girişinin hemen arkası siyah bir perdeyle kapatılmıştı. Açıklayıcı bir yazı görme umuduyla çadırın yüzeyine boş yere bakındı. "İçeride ne var?" diye sordu, bu kez karşısındaki adamın yüzüne bakarak. "Bilmen gereken bir şey yok," dedi adam. O sırada yaşlı, şapkalı bir adam yanlarından iki büklüm geçerek içeri girdi. Khan aralanan perdenin ardında sadece sarı bir ışık görebildi. "Bakabilir miyim?" diye sordu. "Hayır," dedi karşısındaki adam. Kollarını tekrar kavuşturmuştu. "O ihtiyarın girmesine izin verdin ama?" dedi Khan. Adamın heykelsi yüzü sanki birden ortadan yarıldı ve ardında ağzının yarısı horgörüyle gülümseyen, ince ve uzun bir çehre belirdi. "O adamın kim

olduğunu biliyor musun?” “Bilmiyorum,” dedi Khan. “Öyleyse sana tavsiyem, bilmediğin konularla ilgilenme,” diye karşılık verdi adam.

İstenmediği yerde daha fazla durmamasının iyi olabileceğini düşünen Khan, adamın yanından ayrılıp dönmedolaba doğru yürürken saatine göz attı. Fazla zamanının kalmadığını görünce adımlarını hızlandırdı. Lunaparkın arka tarafına vardıktan sonra, çadırların arasından yürürken bir tanesinin önünde, üzerinde açık siyah bir el resmi bulunan tabelayı gördü. Yaklaşınca avcun üstündeki beyaz “Psişik Falcınız: Fortuno” yazısını fark etti.

Bu çadırın önünde girmesini engelleyecek kimse yoktu. İçeri girince kendini uzun, siyah bir koridorun girişindeki turnikenin önünde buldu. Turnikenin kasasındaki moneta kartı slotunun yukarısında “10 Moneta” yazısı vardı. Khan bir an düşündükten sonra turnikeye tırmanıp diğer tarafa atladı.

Koridorda yürürken parmak uçlarını duvara sürttü. Duvar siyaha boyanmış plastiğe benziyordu. Birden kendini yine yeryüzünün üç yüz elli metre yukarısındaymış, boşlukla çevriliymiş ve gözlemevine yürüyormuş gibi hissetti. Aradaki fark yalnızca şimdi içinde bulunduğu karanlık tarafından tamamen sarmalanmasıydı ve lunaparkın giderek hafifleyen, ilerledikçe ardında bıraktığı uğultusuydu. Sarışın delikanlının yüzünü, silindir şapkalı adamın gizli çehresini anımsadı. O görüntüler şimdi başka bir boyuta aittiler; karanlığın dünyasında sadece anıları, aydınlık adacıklar halinde salınıyordu.

İleride loş bir ışık belirdi. Yaklaştıkça bu ışığın takriben beş metre çapında, yuvarlak bir odadan geldiğini gördü. Odaya girince etrafındaki duvarı ortasından çevreleyen bir resmi fark etti. Bir ejderha resmiydi ve gövdesi kapının üstünden dolanıyordu, başıyla kuyruğuysa hasımlıkta diretircesine karşı karşıyaydılar. İkisinin tam ortasındaki, otuz santim çapında, siyah hoparlörden bir cızırtı geldi ve aynı anda, odanın tavanının kenarlarına düzenli aralıklarla yerleştirilmiş lambalar birkaç kez titreştikten sonra kısıldılar. İyice loşlaşan odaya bir tütsü kokusu yayıldı. Cızırtı, kablo temassızlığı varmışçasına kesik kesik devam ediyordu. Bir erkeğin öksürdüğü ve ardından genzini temizlediği duyuldu.

“Astım mı?” diye sordu Khan.

Bir an sessizlik oldu.

“Evet,” dedi hoparlörden gelen erkek sesi, cızırtılar eşliğinde. “Nereden bildin?”

“Kendi çapımda bir falcıyım diyelim.” Birden tok bir darbe sesi geldi ve cızırtılar kesildi. Khan ejderhanın gözüne bakınca havada ince dumanların salındığını fark etti.

“Peki sen bir falcı olarak neler bilebilirsin?” diye sordu hoparlöre, ısrarcı bir sesle.

“Örneğin... giriş ücretini ödemediğini bilebilirim.”

“Dolayısıyla,” dedi Khan, “ne adımı biliyorsun, ne işimi, ne de doğum tarihimi. Çünkü moneta kartımdaki kimlik bilgilerimi okuyamadın. İnternetten hakkımda araştırma yapamadın. Kim olduğuma dair hiçbir fikrin yok.”

“Doğru, ama para ödemediğine göre müşterim değilsin. Yani teknik açıdan konuşursak, hakkında daha fazlasını bilmeme gerek yok.” Hoparlörden gelen ses anlık bir duraksamadan sonra ekledi: “Belki buraya gelmenin sebebi hariç.”

“Müşterin olabileceğimi düşünmüyor musun?”

“O turnikeye tırmanmayı yeğlediğine göre hayır. Şu aşamada küçük bir ihtimal gibi görünüyor.”

“Işıkların kısılması, tütsü filan ne içindi peki?”

“Hoparlörü açınca otomatikman devreye giren bir sistem var.”

“Anlıyorum.” Khan odaya göz gezdirip, kapı olabilecek bir dikdörtgen aradı. Lambaların loşluğu duvarı başlangıçtaki kadar net görmesini engelliyordu. “Para almadan fal baktığın oluyor mu hiç?”

“Hayır, ama gitmeni sağlayacaksa senin için bir istisna yapabilirim. Vakit geç oldu ve beni gerçekten huzursuzlandırmaya başladın.”

“Tamam öyleyse. Bekliyorum.”

Tekrar sessizlik. “Senin kaderin...” dedi hoparlörden gelen ses, birden gürleşerek. Bir saniye sonra bir cızırtı patlaması duyuldu.

“Evet?” dedi Khan, sesinde gizlemediği bir hevesle.

Lambaların tavandan inen hüzmelerinde dumanlar salınıyordu.

“...kendi dünyanda kısılı kalmak.”

Sessizlik.

“Kendi dünyamda kısılı kalmak?” diye tekrarladı Khan.

“Evet. Tatmin olduysan artık gidebilir miyiz?”

“Böyle bir şeyi tatmin olayım diye söylemiş olamazsın.”

“Kehanetimi kast ediyorsan hayır, aklıma ilk gelen şeyi söyledim. Aklıma neden öyle bir şey geldiğini sorma çünkü bilmiyorum ve ilgilenmiyorum ve artık bu konuşmayı bitirmek istiyorum, tamam mı?”

“Sana geçmişinle ilgili bir anı anlatacağım; sonra kararına göre kalır ya da giderim.”

“Hemen şimdi gitmezsen güvenliği çağıracağım,” dedi ses, bu kez bezgince. “Bu arada içeride tabancam var,” diye ekledi ani bir hevesle, yüksek sesle düşünürcesine.

“Maden ocağındaydın,” dedi Khan. “Yerin altını kazıyordun. Birden bir metal sesi işittin. Dönüp bakınca toprağın içinde bir metal kenar gördün. Yanındaki mahkûmla bakıştınız. Sonra o mahkûm elini metal kenara uzattı ve dokundu. Sen dokunmadın. Doğru mu?”

Şimdi hoparlörden yayılan sessizlikte şüphenin gerilimi vardı.

“Kimsin?”

“Dışarı gel de gör.”

“Khan?”

Khan yanıt vermedi. Birkaç tıkırtıdan sonra duvarda, hoparlörün yirmi santim kadar altında kapı şeklinde bir dikdörtgen dışarı doğru açıldı.

Sergilenen karanlık boşluğun girişinde takriben bir altmış boyunda, sarı saçları kaşlarına kadar inmiş, pis sakallı bir adam duruyordu. Üzerinde eteği dışarıda olan kısa kollu bir lacivert gömlek, beyaz bir pantolon ve kirli görünen bir çift beyaz spor ayakkabısı vardı.

“Burada ne işin var?” diye sordu adam. “Yani, seni gördüğüme sevindim tabii... Kabalık etmek istemem...”

Khan sağ elini kaldırıp onu susturdu. “Oturarak konuşalım mı Dean?”

“Tabii, olur,” dedi Dean, şaşkınlığından sıyrılmaya başlayarak. “Gelsene.” Sırtını dönerek, girişinde durduğu odanın içine dalıp gözden kayboldu.

Khan onu takip etti. İçeri girdiğinde sağ tarafta, koyu kırmızı bir ışıkla tepeden aydınlanan, mikrofonlu bir kumanda paneli ve bir ofis koltuğu gördü. Odanın geri kalanı karanlık olduğundan, etrafta sadece gelişigüzel saçılmış kolileri andıran belli belirsiz şekiller seçebildi.

Karanlıkta yürürken, önünde duran Dean’le çarpışmasına ramak kaldı. Dean neden karanlıkta öylece durduğuna ilişkin bir ipucu vermeden, sol elini kaldırarak Khan’a peşinden gelmesini işaret edip iki adım önündeki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Peşinden giden Khan kendini penceresiz, dikdörtgen, geniş, duvarlarının alt kısımları mavi ve üst kısımlarıyla tavanı sarı, tavanının ortasındaki ışık yayan tek bir eğri halojen çubuk ampülle aydınlanan; mobilyaları karşılıklı duran ve biri diğerinden yarım metre kadar kısa iki kanepeden, bunların arasındaki kahverengi ve basık bir kare orta sehpadan ve yanlarındaki, duvara yaslanmış, kapakları duvarların mavisinin bir ton açığı ve geri kalanı grimsi, üç çekmeceli bir dolaptan ibaret olan bir odada buldu.

Dean üç çekmeceli dolaba doğru kararlı adımlarla yürümekteydi.

“Dean?” diye seslendi Khan.

Dean sehpanın yanında durup Khan’a döndü.

“Onu gördün, değil mi?” dedi Khan.

“Kimi?”

“Rüyalarda gezen adamı.”

Bakıştılar.

“Hem rüyalarıma, hem de başkalarının rüyalarına giren birisini mi?” diye sordu Dean.

“Evet.”

“Öyle birini görsem bile, başkalarının rüyalarına da girip girmediğini nereden bilebilirim ki?”

“Bunu yaptığını söylerse?”

“Rüyamda gördüğüm bir yabancının sözüne ne kadar güvenebilirim bilmiyorum.”

“Öyleyse emin olmak için onu görmüş bir başkasıyla konuşman gerekir.”

“Bunun da garantisi yok ama uzatmamak için evet diyeyim. Öyle biri olduğumu mu düşünmüştün?”

“Evet.”

Sustular. Uzaktaki kalabalığın uğultusu, bu kez diğer taraftan geliyordu.

“Yani rüyanda bir adam gördün, bu adam sana başka insanların da rüyalarına girdiğini söyledi... buraya kadar doğru anlamış mıyım?”

“Evet.”

“Sonra bana geldin?”

“Çünkü sen de oradaydın.”

“Neredeydim? Rüyanda mı?”

“Hayır. Tabutu bulduğumuz yerdeydin.”

“Bulduğumuz neydi bilmiyoruz,” dedi Dean.

“Tabuta benziyordu.”

“Benziyordu, ama tabut muydu değil miydi bilmiyoruz.”

“Bilmediğimize göre tabut değildi diyemezsin.”

Dean başını kaşıdı. “Bunları konuşmamızın bir sebebi var mı?” Pis sakallı çenesini kaşıdı. Kaşıyarak boğazına indikçe tırnaklarının çıkardığı sesler kalınlaşıyordu. “Yani, senin için zor bir dönemdi biliyorum. Hangimiz için değildi ki? Hâlâ o günleri düşünmeni anlıyorum...”

“Bir şeyler yaptılar,” dedi Khan. “O tabutla bir şeyler yaptılar, bir şeyi harekete geçirdiler. Bir... varlık hissediyorum.” Alnı kırıştı. “Etrafındaki görüntü çok nettir. Nesneler görürsün. Sonra üzerlerine siyah bir gölge düşer ve hepsinin tek bir tablonun parçaları olduğunu fark edersin. Gölge o tablonun üstünde kımıldıyordur, canlıdır, kaynağından bağımsızdır ve onu gördükçe altındaki görüntü sahteleşmeye başlar, tablolaştıkça sahteleşir. Gölgenin karanlığı sanki uzayın boşluğuna açılan bir çeşit kara ışıktır. Varlığı o kadar gerçek hale gelir ki, dünyanın geri kalanı silikleşir. Onun başka bir dünyadan olduğunu hissediyorum.”

Dean dolabın önüne gitmişti. Plastik bir çekmeceden çıkardığı pet şişeyi kaldırıp içindeki koyu yeşil sıvıyı Khan’a gösterdi. Sonra karşılık beklemeden sırtını dönüp, aynı çekmeceden çıkardığı iki plastik bardağa içki döktü. Dönüp bardaklardan birini Khan’a uzattı.

Khan yaklaşıp bardağı aldı. Normalde içki içmediği halde Mars’taki son gününün şerefine fondip yapmaya niyetlenmişken, o gün mümkün olduğunca az içmesinin daha iyi olacağını düşününce bardaklı eli havada bir an asılı kaldı. Sonra elini ağzına daha yavaşça götürerek bardağın kenarını dudaklarının arasına soktu. Sıvının üst dudağını yalamasına izin verdi. Dilinin ucuyla içkiye dokunduktan sonra bardağı yanındaki sehpaya bıraktı.

“Peki, sırf mantığını anlamak adına soruyorum. Başka bir dünyadansa, bu dünyada nasıl belirebiliyor?” Dean sağdaki kanepeye oturmuştu. Khan onun karşısındaki kanepeye geçti.

“Bunların önemi yok. Önemli olan... seni görmeye geldim, o adamı görüp görmediğini anlamak istiyordum, görmediğini anladım.”

“Bunu anlamak için mi geldin yani?”

“Hayır, ama anlamam iyi oldu. Gelmemin sebebi şu: hayatımın dediğin gibi zor bir döneminde yanımdaydın, seçme şansın olduğu için değil, ama

yanımdakilerden biriydin ve bunun benim için bir önemi olduğunu söylemeye geldim.”

Dean şaşırmış gibiydi. “Bunu söylemek için mi beni buldun?”

“Evet.”

“Neden?”

“Ayrıntılara inmek istemiyorum. Ama istersen bir çeşit terapi olarak düşün. Diyelim ki hayatımın yeni bir dönemine giriyorum ve eski dönemin hesaplarını kapatmam gerekiyor.”

“Anladım. Karma, Tao filan gibi bir şey.”

“Gibi.”

Dean işaret parmağını bardağının kenarında gezdirdi. “O adamı görmüş olsam ayrıntılara inecektin.”

“Evet.”

“Gerçi demin ağzından bir şeyler kaçırdın.”

“Ağzımdan kaçırmak değildi. Dediğim gibi, o tabutu bulduğumda yanımdaydın ve o kadarını bilmeni istedim.”

Yine sustular. Birden dışarıdan keskin bir düdük sesi geldi. Kalabalığın uğultusunun yükseldiğini işittiler.

“Peki yapman gerekenler bu kadar mı?”

“Aslında hayır. Hesabı tamamen kapatmak için, sana bir iyilik yapmam gerekiyor diyelim.”

“Nasıl bir iyilikten bahsediyorsun?”

“İmkânım dahilinde olan herhangi bir şey. Örneğin paramın yeteceği bir armağan.”

“Senin işin de epey zahmetliymiş.” Dean içkisini bitirdi ve bardağını tekrar doldurdu. “İyi ki geldin. Buralarda doğru dürüst konuşacak kimse

yok. Sıkıntıdan patlıyorum. Ama belki de kafayı yememi istiyorlar, müşterilere iyice tuhaf laflar edeyim diye.”

“Dışarıyı görene içerisi dar geliyor, değil mi?” dedi Khan. Gülüştüler. Kadeh kaldırdılar. Khan, yine eli yarı yoldayken, içmemesi gerektiğini hatırladı. Bu sefer bardağı sehpaya geri bırakmadan önce koklamakla yetindi.

“Böyle bir işi yapmak nereden aklına geldi?” diye sordu.

“Biliyorsun, eskiden çalıştığım şirketin vergi kaçırmasına yardım ettiğim için mahkûm edilmiştim,” dedi Dean. “O şirkette tam on yedi yıl çalışmıştım. Çöküşe geçtiğini hissedince önce panik ataklar başladı. Kendimi her şeyin yolunda gideceğine, o şirketin köklü olduğuna ve batmayacağına, bana sahip çıkacağına inandırmaya çalıştım. Sanki bunun tersine inanmak, çöküşün gerçekleşmesine katkıda bulunmak olacaktı. İyimserliğimi çevremdeki iş arkadaşlarıma da aşılamaya çalıştım. Ama ortalıkta çok fazla karamsarlık ve negatif enerji vardı. Her gün iş yerinde giderek daha fazla hissettiğim bu ağırlığı taşımakta zorlanıyordum. Bir süre sonra maaşları kestiler. Aylarca hesabıma para girmedi. Sürekli birikimlerimden harcıyordum. Sonunda o moral bozukluğu içindeyken, müdürüm beni şirketin vergi kaçırmasına yardım etmemin durumu düzelteceğine ikna etti. Yakalandım ve yargılanıp mahkûm edildikten sonra dibe vurduğumu hissettim. Dışarıda, maden ocağında çalışarak geçirdiğim aylar boyunca kendimle hesaplaştım, geçmişimi geride bıraktığımı, bir arınma devresinde olduğumu, yaşadığım çilelerin sadece temiz bir sayfa açmak için gerekli bedel olduğunu düşündüm. Ama cezamı tamamladıktan sonra serbest bırakıldığımda, sabıkam yüzünden muhasebecilik yapamadım. Mesleki açıdan tek uzmanlık alanım oydu ve yaşım ilerlemişken başka bir mesleğe sıfırdan başlamak çok zor ve onur kırıcı geliyordu. Direnebildiğim kadar direndim, ama sonunda tüm birikimlerim suyunu çekince gururumu bir kenara bıraktım. Gazete ilanlarını takip ettim, başvurular yaptım, mülakatlara gittim ve nihayet bu işi buldum. Beni çok zorlamıyor ve insanları dinlemeden konuşmak için para almakta hoşuma giden bir taraf var.”

“Haklısın, kulağa fena gelmiyor,” dedi Khan. “Ayrıca dışarıdaki kalabalıktan az çok uzak kalabiliyorsun ve bu iyi bir şey.” Duraksayıp odaya bakındı. “Boş zamanlarını hep burada mı geçiriyorsun?”

“Evet. Dediğim gibi burada pek kafa dengi insan bulamadım. Geceleri içki içiyorum, bir şeyler yazıyorum.”

“Neler yazıyorsun?”

“Bir seri katil öyküsüne başladım.”

“Öyle mi?” Khan ilgiyle öne eğildi. “Biraz bahsetsene.”

“Bu seri katil, işini iyi yapmayan insanları öldürüyor. Mesela bir apartmanın önünden geçiyor diyelim. Saçına küçük bir şeyler düştüğünü hissediyor. Yukarı bakınca bir pencere ustasının aşağıdakilere aldırmadan özensizce montaj yaptığını görüyor. Birkaç saat sonra evin sahipleri geldiklerinde ustanın cesedini buluyorlar. Veya seri katilimiz bir süpermarketten alışveriş yaparken, moneta kartından fazladan beş moneta çekildiğini fark ediyor. Kasiyer o gece bir ara sokakta öldürülüyor.”

“Ölüm böyle ufak tefek dikkatsizlikler için ağır bir ceza değil mi sence?”

“Aslında benimki idealist bir seri katil. İşini çok iyi yapanları veya kendisinin lehine hata yapanları ödüllendirmek istiyor. Mesela o kasiyer moneta kartından beş moneta fazla değil de eksik çekmiş olsa, seri katilimiz onu ödüllendirecek. Ama nedense hatalar hep aleyhine yapılıyor. Bu yüzden de hep cinayet işlemek durumunda kalıyor.”

“Ben de bir ara öykü yazmayı düşünmüştüm,” dedi Khan.

“Seninki nasıldı?”

“Benim karakterim süper gücü olan bir adamdı.”

“Nasıl bir süper güç?”

“Tehlikeleri önceden görebiliyordu.”

“Altıncı his gibi mi?”

“Sayılır. Bu kontrolünde olan bir güç değildi, kendiliğinden harekete geçiyordu. Birisiyle tanışıyordu diyelim. Bu kişi selam verince karakterimin zihninde ansızın bir olaylar zinciri beliriyordu ve bu zincirin sonunda kendisini bir belanın beklediğini görüyordu. Belanın ayrıntılarını değil,

sadece varlığını görüyordu ve o kişiyle sohbeti ilerletmeden oradan uzaklaşıyordu.”

Dean acı acı güldü. “Böyle bir önsezi çok işime yarayabilirdi.”

“Belaları önceden haber veren görünmez duyargalar hepimizin işine yarardı eminim,” dedi Khan. Gözlerini aşağı çevirip, iç içe geçmiş ellerinin birbirine sürtünen baş parmaklarına baktı. Bunu yapmaya başladığını fark etmemişti.

Dean’in “Eskiden korunduğuma inanırdım,” diyen sesini işitti. “Ufak tefek aksilikler yaşasam da, hayat memat meselelerinde bir gücün devreye girdiğini ve kılpayı kurtulmamı sağladığını hissederdim.” Khan başını kaldırıp Dean’in yüzüne baktı; bu çehrenin yıllar önceki hücre arkadaşınınkinden daha buruşuk ve çökmüş olduğunu gördü birden. Buna daha önce dikkat etmemiş olması şaşırtıcıydı. Sanki karşısında bir stereogram vardı ve bu ikinci görüntüyü gördükten sonra artık gözünü ondan alamıyordu. O çizgilerin her biri, katlanılmış bir zorluğun silinmez izi gibi durmaktaydı.

“İnancımı ne zaman, yolun hangi aşamasında yitirdim bilmiyorum,” diye devam etti Dean. “Belki de korunmaya değer olmadığımı düşünmeye başladım, yaptıklarım yüzünden... yapamadıklarım yüzünden.”

“Bence yapamadıkların yüzünden,” dedi Khan. “Kendini seven bir insan, ne yaparsa yapsın temelde iyi olduğuna, dolayısıyla bağışlanmayı hak ettiğine inanır. Ama başarısız olduğuna inanan bir insanın kendini sevmesi zordur.”

“Olabilir,” dedi Dean. Khan onun arkasına yaslandığını, sehpanın kenarına donuk gözlerle baktığını gördü. Dean uzaklaşmış gibiydi, soğukluğunda saldırganlık olmasa da.

Khan saatine baktı. “Benden istediğin bir iyilik var mı?”

“Acelen mi var?”

“Bugün bir kişiye daha iyilik yapmam gerekiyor da.”

“Anna Phasia’ya mı?”

“Evet.”

“Tamam öyleyse, seni tutmayayım. Görüşmek iyi oldu. Bunun dışında ayrıca iyilik yapmana gerek yok.”

Khan “Sağol,” diyecekken sustu. İyilik yapmak zorunda kalmadığı için teşekkür ettiğinin sanılabileceğini düşünmüştü. Aslında gerçekten de o yüzden teşekkür etmek istediğini fark etti. Sessizlik uzadı. Sonunda Khan ellerini ovuşturup dizlerine yaslayarak doğruldu. Dean de ayaklandı. Sehpanın üstünden el sıkıştılar.

Khan’ın peşi sıra gelen Dean, ona çadırın çıkışına kadar konuşmadan eşlik etti. Ayrılırken son kez bakıştıklarında Khan, Dean’in kahverengi gözlerinde karanlığın seslerine kulak kabartmaktan yorulmuş kayıp bir çocuğun bakışlarını gördü.

Kendi dünyamda kısılı kalmakmış, diye düşündü lunaparktan çıkarken.

Bu kehanete para ödemediğine memnundu.

2

Podmobilden inip villaların yapay çimlerle kaplı geniş ön bahçelerinin arasında uzanan yılankavi yola ayak bastığında, derin bir sessizlikle ve uzaklardaki, bazılarının ardında hayal meyal hareket eden insanlar seçilen aydınlık pencerelerle karşılaştı (karanlık pencereler bunların yanında uykuya yatmış gibiydiler). Bu insanlardan bir tanesinin silüeti penceresinin tam ortasında durmaktaydı, bahçeye yüzünün mü yoksa sırtının mı dönük olduğu Khan'ın bulunduğu yerden anlaşılmıyordu; bir tanesi, odasının duvarındaki değişken mavi tonlara bakılırsa televizyon seyretmekteydi; iki tanesi birbirlerine eğilmişlerdi ve birer martini kadehini tutar gibiydiler. Khan villaların bahçe kapılarındaki küçük elektronik panolarda yazılı numaralara bakarak yürümeye başlarken, ebeveynden çocuğa mirasın olmadığı bir dünyada böyle evlerde oturabilecek kadar zengin insanların varlığını kavranması güç bulduğunu, bu semtte yaşadığını hayal etmekte zorlandığını fark etti.

Aradığı numaralı bahçe kapısının önüne varınca, kapalı kapının önünde durup etrafa bakınarak bir düğme, hoparlör ya da kamera aradı. Hiçbiri yoktu. Demir kapının parmaklıklarının arasından bahçeye bakarken sol yanından gelen bir erkek sesinin "Kimi aramıştınız?" dediğini işitti. O yöne dönünce, bahçe kapısının hemen yanında ve kahverengi duvara yaslı halde duran bir metre kadar boyundaki, otantik görünüşlü gri bir kayadan tekrar gelen ses bu kez "Bu tarafa lütfen," dedi. Khan kayaya yaklaşınca, tepesinde küçük bir ekranın gömülü olduğunu fark etti. Ekranda gördüğü, tüm düğmeleri ilikli bej bir gömlek giymiş ve başında aynı renkte, sivri uçlarından biri öne ve diğeri arkaya bakan enine basık bir şapka bulunan, otuz yaşlarında, asker görünüşlü, sarışın ve mavi gözlü bir adam "Kimi aramıştınız?" sorusunu, ilk seferki tonlamasının aynısıyla yineledi. Khan adamın bu soruyu şimdiye kadar muhtemelen yüzlerce kez sorduğunu düşündü. "Bayan Anna Phasia'yla görüşmek istiyorum," dedi.

"İsminiz lütfen?"

"Khan demeniz yeterli."

Ekrandaki adam duraksadı. "Nereden geliyorsunuz?"

Khan adama baktı.

“Evimden geliyorum.”

“Yani, sizi bir yerden mi gönderdiler diye sordum.”

“Hayır, kendi kendime geldim, ismim Khan ve Bayan Anna Phasia’yla konuşmak istiyorum.”

“Bir saniye lütfen.”

Ekran karardı.

Khan başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bu gece hava açıktı ve yıldızlar ışıl ışıldı. Oyalanmak için, KARTAL-1’in şimdiki konumunu saptamaya çalıştı.

Ani bir seziyle gözlerini tekrar ekrana indirdiğinde Anna Phasia’nın bakışlarıyla karşılaştı. Gökyüzüne ne kadar zamandır baktığını veya Anna Phasia’nın kendisini ne kadar zamandır sessizce izlediğini bilmiyordu. Kadının hep buzdan şimşekleri çağrıştıran uçuk mavi gözlerini inceleyince soldakinde dikkat, güç ve merak (ve bunların ardında donuk bir yalnızlık), sağdakindeyse genç kızsı bir sorgulama gördü. Anna Phasia siyah saçını tepeden düğümlenmiş turunculu morlu, tüle benzer bir eşarpla toplamıştı ve dudakları parlak kırmızı rujluydu.

“Burada ne işin var?” diye sordu Anna Phasia.

“Seninle konuşmalıyım.”

“Hangi konuda?” Kadın bunu sorarken kaşlarını hafifçe çatmıştı.

“Ekrandan değil. Yüz yüze.”

“Khan, biliyorsun ki artık evliyim ve...”

“Kocanın iş gezisinde olduğunu biliyorum,” diye sözünü kesti Khan. “Atarashii Tokyo’ya gitti ve önümüzdeki haftaya kadar orada kalacak. Bak, sadece on dakika yeter. Gerçekten sorun çıkarmayacağım. Söz veriyorum.”

Anna Phasia’nın yüzünde ihtiyatlı bir bezginlik belirdi. “Umarım aklında bir delilik yoktur.”

Ekran tekrar karardı ve bu kez öyle kaldı. Khan'ın arkasında metalik bir tangırtı koptu ve bahçe kapısı onun tarafına doğru yavaşça kayarak açılmaya başladı. Khan bahçenin içine uzanan yolun tam ortasında durup, kapının tamamen açılmasını bekledikten sonra içeri girdi.

Bahçe yolunu düzenli aralıklarla aydınlatan lambaların arasından villaya doğru yürürken, Dean'e Anna Phasia'ya iyilik yapmak konusunda belki de tamamen dürüst davranmadığını düşündü. Anna Phasia'ya vermeyi düşündüğü şeyin armağan olup olmayacağı tartışılırdı.

Villaya yaklaşırken az önceki erkek sesinin yukarıdan, tam olarak saptayamadığı bir yerden "Sola lütfen," dediğini işitince, birkaç adım sonra söyleneni yaptı. Villanın daha az aydınlatılan yan cephesi boyunca, yapay ağaçlarla çalıların arasında ilerledi. Binanın köşesine vardığında biraz ilerideki, camlardan ve beyaz bir iskeletten oluşma, dikdörtgen yapıyı fark etti. Yapıyı incelemek için duraksayınca sesin "Devam edin," uyarısında bulunması gözetlendiğini düşünmesine ve tekrar yola koyulurken huzursuzluğa kapılmasına yol açtı.

Yapıya yaklaştıkça, camlarının ardından gelen, diğer ucundaki donuk mavi bir ışığı seçmeye başladı. Kapıyı açıp içeri girince yoğun, parfümsü bir kokuyla karşılaştı; içeriyi gözleriyle tararken ve kapıyı ardından kapatırken incelediği ve tadını çıkardığı bu kokunun aslında ilk kez aldığı birçok kokunun karışımı olduğunu fark etti. Nerede olduğunu anlayınca hayrete kapıldı: ilkokuldayken bir okul gezisi sırasında dışarıdan gördüğü muazzam devlet seralarının küçük bir versiyonunun içindeydi (öğretmenleri bu seralar sayesinde hayatta kaldıklarını, onların şehrin akciğerleri olduklarını söylemişti. Khan bitkilere bronşlar denip denemeyeceğini sorunca kadın duraksamış ve ardından bunun iyi bir benzetme olmadığına karar vermişti, ama ellerini dizlerine koyarak Khan'a eğilip ona ilgiyle bakmıştı, çevrelerinde öğretmenin bu dalgınlığını fırsat bilen çocukların uğultusu hızla yükselirken). Karşısında Dünya videolarında gördüğüne benzer ağaçlar ve çalılar, iki yanında uzanan raflardaysa ince saplı renk renk bitkiler, kahverengi toprak dolu ve borular bağlanmış beyaz kapların içinde duruyorlardı.

Khan'ın kapıldığı huşuya yeni bir his eşlik etmeye başladı: dehşet. Şimdiye kadar, şehirdeki herkesin hayatını sürdürmesi için vazgeçilmez olan seraların sadece devlet tarafından işletildiğini varsaymıştı; belki de

herhangi bir bireyin kendi bahçesinde küçük de olsa bir sera dolusu bitki yetiştirecek kadar zengin olabileceğini aklına getirmediğinden, bu inancını sorgulamaya asla gerek duymamıştı. Şimdi bulunduğu mekân, kelimelere dökmekte zorlanacağı bir saygısızlıkla ve ihanetle karşı karşıya olduğunu hissetmesine yol açıyordu. Sanki çocukluğundan beri içinden atmak için mücadele verdiği bir inanca, doğduğundan beri içinde yaşadığı sistemin kendisi gibi, halktan insanlar için ulaşılmaz olduğu ve sadece bu halkın iyiliğini istediği inancına nihai bir darbe inmişti. Canlılara düşman bir gezegendeki bilime tapan bir toplumun egemen zihniyetinin elverdiğince kutsal görülen bu bitkilere, Dünya gezegeninin insanoğluna hâlâ hayat veren bu yadigârlarına sahip olmak, onların yaşamlarını elinde tutmak için tek önkoşulun yeterince para olmasında, neredeyse bir bebeğin açık Mars yüzeyine koruyucu giysisiz bırakıldığını görmek kadar yürek paralayıcı bir taraf vardı.

Serada birkaç yavaş adımla ilerledikten sonra sağdaki kaplardan birine yönelip içindeki, turuncu bir gözle bakan beyaz bitkiye yaklaştı. “Bunlara çiçek deniyor,” dedi Anna Phasia’nın soldan gelen sesi. Khan gözlerini ayırmadan baktığı çiçeğe eğildi. “Bitkilerin cinsel organları,” dedi Anna Phasia, bu kez daha yakından. “Hoş, değil mi?”

“Dokununca hissediyorlar mı?” Khan işaret parmağını turuncu gözü çevreleyen, elips şeklindeki minik parçalardan oluşma beyaz halkaya yaklaştırdı.

“Bilmem, bunu merak etmek hiç aklıma gelmemişti.” Anna Phasia şimdi Khan’ın yanındaydı. Khan onun kabın üst kenarına koyduğu kırmızı ojeli elini göz ucuyla gördü.

Parmak ucunu bitkinin beyazlığına sürttü. Bir tepki almayınca burnunu yaklaştırıp kokladı.

“Bu cins topraktayken kokmuyor,” dedi Anna Phasia.

“Topraktan çıkarılınca ölmüyorlar mı?”

“Evet,” dedi Anna Phasia. “Ölüyorlar.”

Khan yüzünü ona çevirdi ve birden çok yakındılar. Anna Phasia’nın biraz yan yatmış yüzündeki gözleri Khan’ınkilere korkusuzca bakıyordu.

Dudaklarında Khan’ın onda daha önce görmediği bir ifade vardı: hazların tadına ağır ağır varmaya alışkın birinin hafif, yayvan gülümseyişi.

“Burada ne arıyorsun Khan?” dedi Anna Phasia doğrularak. “Hadi söyle artık.”

“Bu gece gidiyorum,” dedi Khan. “Döneceğimi sanmıyorum. Seni son bir kez görmek istedim.”

“Hangi şehre gidiyorsun?”

Khan bu soruyu nasıl yanıtlayacağını düşündü. Yalan söylemek istemiyordu.

“Bu şehrin dışına gidiyorum işte,” dedi. Konuyu değiştirmek için ekledi: “Senin hayatın nasıl?”

“Gördüğün gibi,” dedi Anna Phasia, bakımlı ellerini kaldırıp etrafını göstererek. “Hobilerimle uğraşıyorum.”

“Evet,” dedi Khan. “İyi görünüyorsun.”

“Sen de tuhaf görünüyorsun.” Anna Phasia, Khan’ın yüzünü inceleyerek yaklaştı. “Mutsuz değilsin. Mutlu da değilsin. Sanki mutluluğun olmadığı bir yerde ona en yakın şeyi, tatmini bulmuşsun. Sende bir rahatlık hissediyorum. Değişmişsin.”

“İkimiz de değişmişiz,” dedi Khan. “Bu hallerimizin tanışması iyi oldu.”

“Büyümüşsün. Nasıl başardın bunu? Çok zor bir şey bu.”

Khan konuşmadan sağ elini kaldırıp, ortadaki üç parmağının uçlarını kendi göğüs kemiği açısının üstüne koydu. Anna Phasia’nınkilerden ayırmadığı gözleri önce bir soruyla, sonra tedirginlikle karşılaştı. Sakin olmamaya gerek olmadığını gözleriyle, tüm yüzünün ifadesiyle söylerken, Anna Phasia’nın anlık bir duraksamadan sonra bunu kabullendiğini ve bakışına aynı soğukkanlılıkla karşılık vermeye başladığını gördü. Şimdi sessizce birbirlerini inceliyorlardı. Ayrılığı düşünmemeye çalıştıkları bir zamanı hatırlayan Khan’ın içinden bir sızı geçti. Bu hissi parmak uçlarına doğru çekerken, Anna Phasia’nın siyah sol gözbebeğinin içinde dikkatleri kesişince, hafızasında birden küçük, loş bir odadaki bir yatağın üstünde

sessizce oturup birbirlerine sarılışları, alınlarını birbirlerinin omzuna yaslayışları canlandı ve yıllardır aklına gelmemiş olan bu anı öyle belirgindi ki, öyle muazzam bir barajın kapağını açıyordu ki, Khan aynı anda iki dünyada birden yaşamaya başladığı izlenimine kapıldı; ikisinde de zihni sadece gözlemlerindeydi ve varlığının geri kalanı hislerden ve hissedişlerden ibaretti. Unutmuş olması şimdi hayret verici gelen ayrıntılar, parçalanan bir pencereden üstüne yağan cam kırıkları gibiydiler... Anna Phasia'nın gebeliğinin rutin bir kan tahlilinde ortaya çıkmasından sonra dairesinin önüne gelen ve "Açın kapıyı!" diye bağırarak ön kapıyı yumruklayan polisin gürültüsünü parmak uçları birbirlerinin yanaklarındayken duymaları; ilk sevişmelerinde Anna Phasia'nın yukarıdan soluk soluğa bakarak yaşlı gözlerinde çok uzun sürmüş bir kâbusun karanlığında ışığa el yordamıyla yönelen birinin ifadesiyle "Sen o'sun," demesi; yakalanacaklarından korkarak ayrılmaya çalıştıklarında Khan'ın bütün bir günü sokaklarda yürüyerek geçirirken kapıldığı hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yapayalnızlık hissinin ortasında Anna Phasia'nın yüzünün belirip durması ve ona geri döneceğini anladığı an; haftalarca süren ayrılıktan sonra ilk kez duruşma salonunda yan yana getirildiklerinde ve aynı anda yüzlerini çevirip birbirlerine baktıklarında kapıldığı acizlik hissinin bunu bir daha asla yaşamamaya karar verdiren yakıcılığı (belki de yetişkinliğe attığı adımın hemen öncesinde, içindeki gerçek duyguları yeşerten ağacın kavrulma anında); ilk gecelerinin sabahında Khan'ın kimseye görünmeden apartmandan çıkmak üzere yatak odasının giriş kapısına yöneldiği sırada sırtını kapının yanındaki duvara dayayan Anna Phasia'nın onu tişörtünün göğüs kısımlarından tutup kendine çekerek vücuduna yaslaması ve dudaklarından öpmesi ve bir bacağını bükerek ve iç kısmını Khan'ın bacağının yan tarafına sürterek dizini kaldırdığında Khan'ın aklından daha önce hiçbir kızın kendisi için bunu yapmadığı düşüncesinin geçmesi...

Anıların uyandırdığı hisleri parmak uçlarında topladığını ve elini pençe şekline getirerek onları göğsünden çekip aldığını hayal etti ve avcunu birden Anna Phasia'nın göğsünün ortasına yapıştırdı, parmakları yelpaze gibi açıktı ve kendi içinden aldığı duyguları Anna Phasia'nın hem elbisesinin üstünden, hem de vücudunun çıplak bir kısmından hissettiği teninin altına ittiğine inandı. Bu sırada, kendisine ait gördüğü bir pozitifliği geri almaya özen gösterdi. Serçe parmağı Anna Phasia'nın sol memesinin

yumuşak cildinin üstünde yatıyordu ve meme ucuna yakındı, işaret parmağının ucuysa kadının boynunun yan tarafının alt kısmının hassas derisine yaslıydı ve sanki avcu Anna Phasia’nın içini kendine çekiyor, onun göğsünün giderek daha hızlı inip kalkmasına ve yüzüne bir kızarıklığın yayılmasına, kalp atışlarının ve nefesinin hızlanmasına ve gözlerinin baygınlaşmasına yol açıyordu; bakışlarındaki kesilmeyen temasta hızla biriken bir yoğunluk, sanki çevrelerindeki havayı enerjiyle dolduruyor ve bedenlerini tek bir kürenin iki yarısına dönüştürüyordu.

Khan elini geri çekilmeye zorladı ve kolunu indirdi. Sessizce durup birbirlerini süzdüler.

“Bu neydi?” diye sordu Anna Phasia.

“Tuhaflıklarımdan biri işte,” dedi Khan.

“Kolay bir yanıt.”

“Sembolik bir hareketti,” dedi Khan. “Kapanıştı.”

“Evet,” dedi Anna Phasia. Gülümsedi. Khan da gülümsedi. O an sağlıklıydılar, güçlüydüler, görünüşleri ve davranışları değişmiş olsa da bir zamanlar birbirlerinin özüne dokunmuş olmanın verdiği rahatlığın tadını çıkarabilecek kadar baş başaydılar. Khan’ın erkekliğiyle Anna Phasia’nın kadınlığı, birbirlerinin keyfine hareketsizlikle varan zihinlerinin kontrolünde karşı karşıyaydılar ve aralarındaki bağsızlık birbirlerini yepyeni bir şekilde takdir etmelerini sağlıyordu.

Khan şu anda, Anna Phasia’nın karşısında olmaktan hoşlandığı bir erkekti. Ama hayatının her anında olabileceği ya da olmak isteyeceği erkek bu değildi ve benzer bir durumun Anna Phasia için de geçerli olduğunu, şimdi yaşadıkları paylaşımın bir kerelik olduğunu bilmenin ikisini de özgür kıldığını hissediyordu.

“Artık gitmeliyim,” dedi.

“Tahmin ettim,” dedi Anna Phasia. “İyi yolculuklar.”

“Sağol,” dedi Khan. “Hoşçakal,” derken sağ elini kaldırıp parmak uçlarını oynattı.

“Güle güle,” dedi Anna Phasia, gülümsemeyi sürdürerek.

Khan ona sırtını dönüp seradan çıkarken bugün ikinci kez, ama bu sefer mutlak bir şekilde hafiflediğini hissetti. Kapanış artık tamamlanmıştı ve kendisini geride tutan hiçbir şey kalmamıştı. Sanki biriktikçe hayatını ağırlaştıran deneyimleriyle arasındaki, giderek uzayan bir kuyruk gibi peşi sıra gelen bağları bir makasla kesip atıvermişti ve şimdi önünde uzanan, henüz hiçbir yaşanmışlıkla damgalanmamış gelecekle istediği gibi yüzleşmekte serbestti.

Bahçe kapısına yaklaşırken telefonu çaldı. Sol kolunu kaldırıp işaret parmağının ucunu bileğindeki ince, siyah halkaya dokundurunca iki yana açılıveren ekranda Jen Baynes’in her nasılsa aynı anda hem sabırsız, hem sakin görünen çehresi belirdi. Khan parmağını ekranın sol yarısına dokundurarak aramayı kabul etti.

“Neredesin?” dedi Jen Baynes kısık sesle.

“Geliyorum.”

“Ya çabuk olsana. Bak profesörü zor ikna ettim zaten, her an kaçtı kaçacak.”

Arka planda, bir kuyrukta beklemekte olan siyah giysili insanlar kımıldanmaktaydı ve gelen kesintisiz uğultuda korna sesleri duyuluyordu.

“On beş-yirmi dakika sonra oradayım,” dedi Khan adımlarını hızlandırarak.

“Tamam, hadi.” Ekran karardı.

Khan yürürken cebinden çıkarıp taktığı papyonun duruşunu, podmobilin sürücü koltuğuna oturup kapısını kapattıktan sonra dikiz aynasını kendine çevirerek kontrol etti. Tatmin olmuş bir halde aynayı eski haline getirdikten sonra podmobili çalıştırdı ve yola çıktı.

On beş dakika sonra, aracını Real Deal’ın ancak iki sokak ötesine park edebildi. Restoranın önüne geldiğinde binanın ön cephesinin bir yarısı boyunca uzanan ve sokağın diğer ucunda gözden kaybolan kuyruğun başından başlayıp yürüyerek, sıradakilere teker teker bakmaya girişti. İki metre kadar sonra Jen Baynes’in “Bakın profesör, geldi işte!” diyen neşeli

haykırışını işitti. O tarafa yöneldiğinde, üzerinde mini etekli ve askılı, siyah, dar bir elbise bulunan ve saçını arkadan topuz yapmış, ağır makyajlı Jen Baynes'in sağ elini başının yukarısında sallayarak kendisine gülümsediğini ve arkasında siyah smokinli, beyaz gömlekli ve melon şapkalı, yaşlı bir adamın, etraftaki şamatacı kalabalıktan ürkmüş de gizlenircesine, iki büklüm durduğunu gördü. "Khan!" dedi Jen Baynes, gülümseyerek iki elini birden uzatıp. "Seni çok merak ettik. Ne de olsa sensiz giremeyiz biliyorsun!" Khan kendisine uzatılan elleri birkaç saniyeliğine parmak uçlarından tutup "Selam Jen, sahte mücevherlerin harika görünüyor," dedikten ve kadının gülümsemesinin bir an donmasına tanık olduktan sonra yüzünü profesöre çevirdiğinde, bütün kırışıklıklarının uçları aşağı dönük gibi görünen, derisi altı uzun zamandır boşmuşçasına sarkık, zayıf bir çehrenin çatık kaşlarıyla ve donuk siyah gözleriyle karşılaştı.

"Bu yaptığın saygısızlık delikanlı!" diye bağırdı Bay Graves, zayıf ve şimdi hiddetle titreyen bedeninden beklenmeyecek kadar gür bir sesle. Khan sağ yanağında bir ıslaklık noktasının belirdiğini hissetti. "Sen kimsin ki beni bekletiyorsun? Hadsiz!"

"Sakin olun lütfen," dedi Khan, yanağını silme dürtüsünü bastırarak.

"Ben sakin olmam!" dedi Bay Graves, başını geriye çekip, sağ işaret parmağını şakağının hizasına kaldırıp, boyunun kısalığına karşın o an Khan'a tepeden bakarmış gibi görünmeyi her nasılsa becererek.

Anlıyorum, diye düşündü Khan.

"Sizi bekletmek gibi bir hadsizliğin aklımın ucundan bile geçmesi asla mümkün olamaz efendim," dedi, ellerini belinin arkasında, sol bileğini sağ eliyle tutarak kavuşturup gövdesini başıyla birlikte profesörün üstüne doğru hafifçe, onunla göz temasını kesmeden eğerek. "Çalışmalarınızın uzun zamandır hayranıyım. Değeriniz maalesef hak ettiğiniz kadar bilinmese de, kuantum kromodinamiğine çığır açıcı bir yaklaşım getirdiniz. Sizinle tanışmak benim için bir onurdur efendim." O an kuyruğun ilerlemeye başlaması üzerine, sağ elini şimdi biraz şaşkın görünen profesörün sol üst kolunun arkasına yaslayıp, yan taraflarında açılan boşluğu diğer kolunu dümdüz, davet edercesine uzatarak gösterdi. "Buyrun. Toplumumuz en değerli bilim adamlarına yeterince ilgi göstermiyor olabilir, ama ben bu

gece onun ihmalkârlığını bir nebze olsun telafi etmekte kararlıyım efendim. Siz her şeyi bana bırakın.”

Profesör somurtarak sol kolunu silkeleyip Khan’ın elinden kurtardı, ama biraz yatışmış gibiydi. Şimdi Khan’ın yüzünü, kızmak için her an yeni bir sebebe rastlayabilirmişçesine inceliyordu.

“Eee, haydi, ilerleyelim öyleyse?” diye araya girdi Jen Baynes, neşesini hiç yitirmemiş sesiyle.

Kuyruk hızlı ilerliyordu. Jen Baynes’in, eski sevgililerinden aldığı mektuplardan oluşma koleksiyonunu evlendikten sonra da saklayıp saklamaması gerektiğini yüksek sesle merak etmesi dışında gergin bir sessizlik içinde geçen yaklaşık on dakikanın ardından kendilerini binanın girişinde, iki yanında birer korumayla duran rezervasyon görevlisinin karşısında bulduklarında Khan adama kimlik kartı yerine de geçen moneta kartını uzattı. Görevli, Khan’a anlık bir bakış fırlatarak aldığı ve ardından elindeki elektronik panele yan tarafından taktığı kartı, ekranı kontrol ettikten sonra çıkarıp Khan’a geri verdi ve arkasındaki, bir metaller ve plastikler şehrinde oldukça görkemli ve yabancı duran ahşap, çift kanatlı, kahverengi kapıyı göstererek “İçeride size yardımcı olacaklar,” dedi.

Khan önden giderek kapının bir kanadını açtı ve tutup kenarda durarak, Jen’in ve koluna girmiş profesörün geçmelerini bekleyip ardından peşlerine düştü. İçinde bulundukları koridorun darlığı, tekrar önlerinden yürümesini engelliyordu. Profesörün ağır adımlarıyla geçen yirmi saniyeden sonra belinin ortasında hafifçe ittiren bir elin temasını hisseden Khan, dönüp baktığında arkasında şimdiden bir kuyruk oluşmaya başladığını gördü.

“Biraz çabuk,” diye fısıldadı Jen Baynes’e.

Kadın “Ne yapayım? Profesörün hızı bu kadar,” diye alçak sesle, başını hafifçe geriye çevirerek karşılık verdi.

“Sağır değilim,” dedi profesör, onlara yan yan bakarak ve hızını değiştirmeden.

Koridordan çıktıklarında geniş ve uzun bir yemek salonuyla karşılaştılar. Tavandan çift sıra halinde sarkan açık kahverengi avizeler, turuncu ve beyaz ışıklar saçıyorlardı; üzerlerinde yapay çiçekli birer ince ve uzun cam vazo

bulunan büyük, yuvarlak, mavili beyazlı örtülü ve kahverengi sandalyeli masaların arasında yer yer, küçük, yapay ağaçlar görülüyordu ve duvarlardaki, altın sarısı kabartmalarla çerçevelenmiş tablolarda çeşitli manzaralar (günbatımında bir Mars kırında sürreal bir şekilde duran, tepesi kırık ve bazıları devrilmiş, Roma tarzı sütunlar; uzayda Satürn'ün halkasına doğru salınıyor gibi görünen bir şarap şişesi ve ona uzanan çıplak bir erkek eli; bir çiçek bahçesinin ortasına kurulmuş masada karşılıklı oturan ve bardaklarını arka plandaki güneşin tam ortasında buluşturacak şekilde kaldırmış, kadeh tokuşturan zarif bir çiftin silüetleri) sergilenmekteydi. İçeride boş bir masa görmek ilk bakışta güçtü ve gülüşen, sofra takımlarını tıngırdatan ve şıngırdatan, sohbet eden kalabalığın arasında bir düzine kadar garson, hummalı ama telaşsız bir şekilde, soğuk bir özgüvenle koşturmaktaydılar.

Khan kendisinin ve yanındakilerin kıyafetlerinin, girişteki sütunlardan birinin önünde tek sıra halinde duran üniformalı üç adam tarafından incelendiğini ve ardından, en gençleri olan sarışın bir delikanlının, aralarında önceden işbölümü yapılmışçasına harekete geçip yaklaştığını gördü. Delikanlı yürürken sağ elinin parmak uçlarını kulağına bastırarak bir konuşmaya kulak kabartırmış gibi göründü ve karşılarına gelince "Bay Shun Lee, Bay Graves ve Bayan Baynes?" diye sordu. Khan'ın "Evet," karşılığını vermesi üzerine "Beni takip edin lütfen. Sizi kabininize götüreyim," diyerek yemek salonunun içlerine doğru yürümeye başladı.

"Aaa, kabinde mi oturacağız?" diye sordu Jen Baynes, görevlinin peşine hep birlikte düşerlerken.

"Rezervasyonunuz böyle hanımefendi," dedi genç görevli, geriye bakmadan.

"Kabinler daha hesaplı," dedi Khan arkalarından. "Hem biz bize oluruz işte, fena mı?"

"İyi, iyi," dedi Bay Graves. "Bu gürültü şimdiden kafamı şişirdi."

Masaların arasından geçerlerken Jen Baynes birden sağ çaprazındaki geniş ve kalabalık bir masayı göstererek "İşte vali orada!" diye haykırdı. "Birlikte fotoğraf çektirmek istesem ayıp olur mu ki?"

"Fotoğraf çekmek yasak hanımefendi," dedi görevli.

“Ama o yasak, bu yasak!” dedi Jen Baynes hınçla. “Şu kadının kıyafetine bak,” diye ekledi, gözü valinin karısına ilişince. “Tam kokoş! Gazetelerde daha zayıf çıkıyordu, rötuş yapıyorlar herhalde.”

“Çalışmalarınız nasıl gidiyor profesör?” diye sordu Khan, adama arkadan yanaşarak. “En son kuark gluon plazmalarının askeri kullanım potansiyeliyle ilgili bir makaleniz yayınlanmıştı. Gerçi o konuda kitap bile yazılır ama,” diye ekledi, profesörün yanında yürümeye başlayarak, “öyle hassas bir meseleyi kuramsaldan fazla uzaklaşmadan irdelemeniz de büyük cesaret. Sonuçta bu yazıları rakiplerimiz de okuyabilir.”

“Kesinlikle delikanlı! Yoksa daha neler yazardım ama...”

“Ya, biliyor musunuz? Geçen sene bir arkadaşım evlenmişti,” dedi Jen Baynes, birden onlara dönerek. “Şimdi kocasıyla ne zaman kavga etse adam ‘Gelinliğin çok kötüydü,’ diyormuş! Güzel bir şey bulmam lazım.”

“Kabininiz,” dedi görevli; sırtını sağ duvara vermişti ve ortasında yuvarlak, buğulu bir cam bulunan koyu kahverengi bir kapıyı açık tutmaktaydı. Tek sıra halinde girdikleri “kabin”, ortasında bir masayla üç sandalye duran, dört metreye üç metre ebatlarında, yüksek tavanlı bir odaydı. Masanın örtüsü altın sarısıydı ve ahşap sandalyeleri mat kırmızıydı, duvarların üst yarısı turkuvaz ve alt yarısıyla tavan bejdi, zemin ise bej desenli koyu mavi bir halıyla kaplıydı.

Khan’la profesör karşılıklı oturdular; Jen Baynes ise kapının karşısına geçti. Başını kaldırıp, odaya girmemiş olan görevliye işaret parmağını kaldırdığı ve ağzını açtığı anda genç adam “Sizinle ilgilenecekler,” diyerek gözden kayboldu. Kendiliğinden kapanan kapı, odaya şaşılacak kadar derin bir sessizlik getirdi.

Jen Baynes genzini temizledi, profesör gözlerini kısarak başını öne uzattı, Khan dirseklerini masaya dayadı.

Masanın ortasında bir şişe şarap ve üç kadeh duruyordu.

Khan, etiketinde “Gewurztraminer” yazan şişeye elini uzattı.

“Beyaz galiba!” dedi Jen Baynes. “İnternetten baktım, bazıları kırmızı, bazıları beyaz oluyormuş.”

“Bana renksiz görünüyor,” dedi Khan, şişeyi kaldırıp içine bakarken. Şişenin ağzındaki, yarısı dışarıda duran mantar tıpayı tamamen çıkarıp, profesörünkinden başlayarak kadehlere şarap doldurdu. Şişeyi elinden bırakırken diğer elini yan cebine soktu, Serotonax tüpünü parmak uçlarıyla buldu, kapağını baş parmağıyla açtı ve tüpü içindekileri dökmemeye özen göstererek, gizlice dışarı çıkarıp avcunun içinde sakladı. Jen Baynes’le profesörün kadehlerine uzandıklarını görünce “Durun! Hemen içmeyin!” diye atıldı, diğer avcunu sanki bir felaketi son anda önleme telaşıyla profesöre doğru kaldırarak. “Servisi ben yaptığım için önce şarabı koklayıp onaylamam gerekiyor. Adet böyle.”

“Aman, biz bizeyiz, kim görecek?” dedi Jen Baynes. “Hem internette hiç öyle bir adet okumadım.” Yine de elini geri çekti.

“Olsun,” dedi Khan. “Her şeyin bir yolu yordamı var. Madem pahalı bir yere geldik, hakkını verelim. Şimdi, bunun için ayağa kalkmam gerekiyor.” Doğrulurken, gözleri Bay Graves’in ceketine kendiliğinden ilişivermişçesine ekledi: “Aaa, profesör, üstünüze şarap mı dökmüşüm? Çok özür dilerim. Durun sileyim hemen.” Sandalyesini sağ baldırıyla itip masanın etrafından hızla dolanarak profesöre yaklaştı ve birden ayağı takılmışçasına kendini adamın üstüne bırakırken, sol eliyle tüpün içindeki tozu Bay Graves’in kadehine döküverdi ve sağ elini yaşlı adamın sol omzuna, artık gerçekten düşmeme telaşıyla yaslarken ve geriye kaymaya başlayan o cılız bedenin sert kemiklerini avcunda hissederken Jen Baynes’in, elindeki boş tüpe faltaşı gibi açık gözlerle baktığını fark etti. Tüpü tekrar avcunda gizleyip elinin kenarını masanın üstüne yaslayarak oradan son anda destek alırken ve bunun etkisiyle yan dönerken ve diğer eliyle masanın kenarına tutunarak düşmekten kurtulup doğrulurken, Jen Baynes’e bakışlarıyla bir ketumluk tavsiyesinde bulunmayı başardı. Profesör sandalyesini gıcırdatarak masaya gerisingeri yaklaştırırken “Ne yapıyorsun yahu? Delirdin mi sen!” diye bağırdı.

“Kusura bakmayın,” dedi Khan sandalyesine geri dönerken, sağ elini kaldırarak ve adama yatıştırıcı bir enerji gönderdiğini hayal ederek. Profesörün duraksadığını ve bir dozun yetmediğini görünce, elini tekrar kaldırarak “Kusura bakmayın,” telkinini yineledi. “Ceketinize şarap damlattım sanmıştım da. Sonra da ayağım takıldı. Çok özür dilerim.” Sandalyesine oturunca genzini temizledi ve tüpü yan cebine geri koyarken

“Neyse,” dedi. “İlk kadehi fondip yapmamız gerekiyor. Etkisini ancak öyle hissedebiliriz. Haydi, şerefe!” diyerek kadehine uzandı. “Haydi, haydi,” diyerek ve gülümseyerek teşvikte bulundu, kadehi sapından tutarken. “Bu fırsat kaçmaz. Gerçek şarap içiyorsunuz, düşünsenize! Bir daha nereden buluruz? Haydi profesör, son makalenizin şerefine!” dedi kadehini kaldırarak. Bunu duyan profesör kadehini kaldırdı ve ardından Jen Baynes de aynısını yaptı. “Unutmayın, bir dikişte!” dedi Khan; Jen Baynes’e bu kez biraz manyakça olduğunu umduğu bir ifadeyle bakarak, az önceki sessiz tavsiyesini yineledi. “Profesörün yeni makalesinin şerefine!” diye haykırdı. Kadehini uzattı, kadeh tokuşturdular ve Khan şarabını bir dikişte içerken, diğerlerinin de aynı şeyi yapmalarını göz ucuyla izledi.

Ağzına buruk bir tat yayılırken, Dean’in yanındayken içki içmediğine sevindi. Bu kadar şarapla sarhoş olmazdı herhalde.

Bay Graves’in, boşalmış kadehinin camına yapışmış beyaz Serotonax tozu taneciklerini yüzünü ekşiterek incelediğini görünce, “Şarabın tortusudur profesör,” dedi.

Serotonax ölümcül, sakatlayıcı ya da bağımlılaştırıcı bir etkisine rastlanmamış, sosyalleştiriciliği sebebiyle genellikle sohbet ortamlarında kullanılan bir antidepresandı. Etkisi hafifti ve Khan profesörün “gevşemesini” garantilemek için üç tane birden kullanmayı uygun görmüştü.

“Ya, aklıma ne geldi,” dedi Jen Baynes. “İçmeden önce koklaman gerekmiyor muydu?”

“Boşver,” dedi Khan. “Asıl önemlisi ilk kadehi fondip yapmaktı.”

O sırada kapı açıldı ve içeri giren bir garson “Ordövrleriniz,” diyerek, elinde taşıdığı gümüşi bir tepsideki üç tabağı önlerine hızla bıraktı.

“Bu nedir?” dedi Jen Baynes kendi tabağına eğilirken.

“Yulaflı bisküvi üstünde mousse de fois gras,” diye karşılık veren garson çıkmaya davrandı.

“Menü vermiyor musunuz?” diye seslendi Jen Baynes.

“Sizinki tabldot hanımefendi,” dedi garson çıkarken. “Alakart değil.”

“Nasıl?” dedi Jen Baynes, kapanan kapıya.

“Yani fiks menü diyor,” dedi Khan. “Biz seçmiyoruz.” Jen Baynes’in somurttuğunu görünce “Gelinliğini ne zaman alacaksın?” sorusunu ekledi.

“Artık alayım değil mi!” dedi Jen Baynes birden neşelenerek ve sol elinin tersini kucağındaki sağ avcuna vurarak. Bay Graves’e dönüp, ellerini adamın ön koluna koyarak “Profesör, sizce duvağım kırmızı olsun mu?” diye sordu.

“Bilmem,” dedi bu ani soru karşısında bocalayan adam. “Tonuna göre güzel olabilir herhalde.”

“Aşkolsun profesör! Ne giysen güzel durur demiyorsunuz da!”

Jen Baynes profesörün sağ ön kolunu muzip bir ifadeyle tokatlarken Khan tabağına eğilerek oradaki üç parça yiyecekten birini alıp ısırdı ve çiğnerken sanki ağzı ve çenesi bir haz dalgasıyla uyuştu. Hayatında ilk kez böyle yoğun tatlar alıyordu, mümkün olabileceklerini hayal bile etmemişti ve serbest avcunu çenesine yaslayıp öylece dururken Jen Baynes’in “Mmm, bu resmen seks,” dediğini işitti.

Profesör bile aldığı tatlar karşısında afallamış gibiydi. O noktadan sonra tabaklarını sessizce silip süpürdüler ve ardından sırayla gelen yemeklerle ilgilendiler: Bayır turpu kremalı kırmızı tekir füme, lazanya, Normandiya salatası, kırmızı şarap soslu pisi balığı ve patates püresi, soufflé suissesse.

“Kendimi şehrin ekolojik dengesini bozmuş gibi hissediyorum,” dedi Khan, karnı doymuş bir halde arkasına yaslanırken. Yemekleri yerken zaman zaman suçluluk duygusuna kapılmıştı; kendini o balıkların ve bitkilerin cesetlerini ağzında çiğniyormuş gibi hissetmişti. Yine de, para karşılığıyla da olsa her gece sofralara böyle dağıtılabildiklerine göre bir yerlerde soyları tükenmeyecek kadar yetiştiriliyor olmalıydılar.

“Düşünsenize, eskiden Dünyalılar her gün bunları yiyorlarmış,” dedi Jen Baynes. Makyaj aynasında dişlerini kontrol etmeyi yeni bitirmişti.

“O gezegene geri dönebilsek biz de her gün yiyebiliriz,” dedi Khan.

“Dönemeyiz ki! Hâlâ her tarafta hastalık vardır.”

“Ya, öyle diyorlar. Şu hastalığı yenemedik gitti,” dedi Khan, Bay Graves’e dönüp bir sırrı paylaşıyorlarmışçasına, anlamlı bir bakış fırlatarak: “Değil mi profesör?”

Adamın terlemeye, dişlerini gıcırdatmaya başlamış olduğunu ve sol parmak uçlarını tempo tutarcasına hızla, peş peşe masaya vurduğunu fark etti.

O sırada içeri bir kez daha giren garson, tabakları zarif bir çeviklikle topladıktan sonra çıkarken “Birazdan bir tatlı daha gelecek: tarte tatin,” dedi.

Khan adamın peşinden fırladı ve onu odanın dışında sağ pazusundan yakaladı. Başını çevirip, sorgulayıcı ve biraz huysuz bir ifadeyle bakan garsona “Tatlılar şimdilik kalsın, ben haber verince getirirsiniz,” diye fısıldadı. Sonra odaya gerisingeri eğilerek kapıdan Jen Baynes’e “Jen, biraz gelir misin?” diye seslendi.

“Ne oldu ki?” dedi kadın başını kaldırıp.

“Gel sen,” dedi Khan, sağ eliyle çağırarak. Doğrulan Jen Baynes’e çantasını da almasını işaret etti.

Dışarıda, kapalı kapının önünde karşılıklı durduklarında Khan “Senden bir şey isteyeceğim,” dedi.

“Ne?” diye sordu Jen Baynes.

“Profesörle biraz yalnız kalmam gerekiyor.”

“Niye ki?”

“Kariyerimle ilgili hassas bir meseleyi konuşmalıyım.”

“Ben varken konuşamıyor musun?”

“Dedim ya, hassas bir mesele.”

“Ben ne yapayım peki?”

“Bana biraz zaman ver. Ortalıkta biraz gezin.”

“Ya buranın neresini gezineyim?” dedi Jen Baynes, şimdi daha da kalabalıklaşmış gibi görünen, bir uğultu atmosferindeki kahkaha gökgürültülerinin ve şimşeklerinin altında kımıl kımıl uzanan bir deniz misali dalgalanan insan kalabalığıyla tıklım tıklım dolu yemek salonunu göstererek.

“Bak, ileride bar var galiba, orada takılırsın.”

“Barda marda takılamam ben, nişanlıyım.” Kadın birden Khan’a döndü. “Hem sen profesöre ne verdin öyle?”

“Biraz gevşetici bir şey verdim. Adam nasıl huysuz görüyorsun ve onunla konuşmam şart. Merak etme, kesinlikle tehlikeli değil. Bak, beni onunla biraz yalnız bırakmana ihtiyacım var. Lütfen,” diyen Khan bir elini kadının sağ omzunun yan tarafına koyarak onu yemek salonuna doğru, yön verircesine ve teşvik edercesine, hafifçe itti.

“Ama birazdan yine tatlı gelecekmiş!” diye direndi Jen Baynes. “Ya soğursa?”

“Belki bu seferki zaten soğuk gelir. Olmadı geri gönderirsin ısıtırlar. Tatlıyı boşver şimdi. Yarım saate ihtiyacım var. Kariyer meselesi. Bak, bana profesörle baş başa yarım saat vermeyi kabul edersen, hesabına hemen şimdi yedi bin beş yüz moneta yatıracağım. Anlaştık mı?” Jen Baynes’in tereddüte kapıldığını görünce ısrar etti: “Kariyerim söz konusu diyorum sana. Lütfen şu parayı al ve yarım saat sonra gel. Ortalıkta dolanırsın işte, yarım saat nedir ki? Bak vali var, film yıldızları var, bak duvarlarda ne güzel resimler var. Sadece yarım saat.”

“Uff, tamam,” dedi Jen Baynes. Çantasından çıkardığı moneta kartını uzattı. Khan kendi kartını çıkarıp transfer işlemini hızla tamamladı. Yaptığı tüm harcamalardan sonra, hesabında şimdi üç yüz seksen yedi moneta kalmıştı. Acil durumlara yeter, diye düşündü Khan, aklına taksi tutmak zorunda kalmaktan başka bir acil durum gelmeyince.

Odaya geri döndüğünde profesörün sol dizinin titrediğini gördü.

“Eee profesör, nihayet baş başa kaldık,” dedi Khan, adamın karşısına otururken.

“Kaldıysak ne olmuş?” dedi profesör. Dişlerini gıcırdatmayı sürdürüyordu ve ter içindeydi.

“Sizinle konuşmak istediğim bir konu var da.”

Adam kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ve hiperaktif bir hale geçmiş gibiydi. Kanlanmış gözlerini Khan’ınkilere dikince dudakları kımıldamayı kesti. Bakıştılar.

“Nötralizör,” dedi Khan.

Profesör konuşmadan bakmayı sürdürdü. Şaşırmışsa bile belli etmiyordu.

“Ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Khan.

“Hayır,” dedi Bay Graves. “Neyden bahsettiğini hiç bilmiyorum delikanlı.”

“Ama mesele şu ki,” dedi Khan öne eğilip dirseklerini masaya yaslayarak, “bence biliyorsunuz. Sorun değil, anlıyorum,” diye devam etti birden ellerini kaldırarak. “Devlet sırrı. Konuşmanız yasak. Ama ben bu sırrı nereden biliyorum, biliyor musunuz profesör?”

Gözlerini adamınkilerden ayırmadan daha da öne eğilerek, sağ işaret parmağının ucunu kendi göğüs kemiğine birkaç kez vurdu.

“Çünkü onu bulan bendim. Anlıyor musunuz? Kazı yaparken buldum. Yanımda hücre arkadaşım Dean vardı. Haftalardır açtığımız bir tünelin içindeydik. Zifiri karanlığı sadece başlıklarımızdaki fenerler aydınlatıyordu. (Bu arada binlerce ton toprağın altını kazmak berbat bir his profesör.) Sonra birden matkabın kazıcı dişleri sert bir cisme çarptı. Dean fark etmedi ama ben hemen durup elimi uzattım. Toprağın içinden siyah bir metal kenar çıkmıştı. Parmak uçlarımla üstünü silerken, sandık gibi bir şeyin kenarı olduğunu anlayınca bunun ne kadar büyük bir keşif olduğunu fark ettim profesör. Onu bu kadar derine biz gömmüş olamazdık, uygarlığımız gömmüş olamazdı, çünkü buraya ilk kez iniyorduk. Yabancı bir zekânın ürünüyle karşı karşıyaydım; bilinen insanlık tarihinde bir ilki yaşıyordum. Ona ilk dokunuşunuzda siz de hissettiniz mi profesör? Yabancı bir şeyin varlığını?”

“Dediğim gibi, neyden bahsettiğini bilmiyorum delikanlı. Ayrıca kalkabilseydim şimdi kalkıp giderdim.” Adam kendi itirafına şaşırmışçasına duraksadı ve sağ elinin parmak uçlarını dudaklarına bastırdı.

“Kendinizi sıkmayın profesör,” dedi Khan. “İçinizi açmanız iyi bir şey. Paylaşmak için buradayız.”

“Bana baksana,” dedi Bay Graves alnına dokunarak. “Yoksa bana ilaç filan mı verdin sen?”

“Evet profesör,” dedi Khan. “Bu cevabı beklemiyordunuz değil mi?” diye ekledi gülümseyerek. “Şarabınıza üç tane Serotonax kattım. Merak etmeyin, etkisi birazdan geçer.”

“Polis çağıracağım,” dedi Bay Graves, ayağa kalkmaya çalışarak.

“Ama Vladimir buna çok kızar profesör,” dedi Khan.

Şimdiden yan dönüp bir elini sandalyesinin sırtının tepesine yaslamış olan yaşlı adam dona kaldı.

“Vladimir’i hatırlıyorsunuz değil mi profesör? Bana hakkınızda çok ilginç şeyler anlattı. Birlikte bir sürü yeri gezmişsiniz.”

“Vladimir’i nereden tanıyorsun?” diye sordu Bay Graves, tekrar Khan’a dönüp sandalyeye yığılırcasına yaslanarak.

“Vladimir bana geldi. Benimle tanıştı. Sebebini hiç söylemedi, ama galiba Nötralizör’ü bulan kişi olduğum için. Belki de ona ilk dokunan kişi olduğum için. Sanırım Nötralizör’ün üstünde hak sahibi olduğumu düşünüyor. İsminizi ondan aldım profesör. Bana yardımcı olabileceğinizi söyledi.”

“Hangi konuda yardım edecek mişim?”

Khan tekrar öne eğildi. “Nötralizör’ü kullanabilmeye ne zaman başladınız profesör?” Adamın duraksadığını görünce ekledi: “Dediğim gibi, Vladimir bana iyi davranmanızı istiyor. Anlıyorsunuz değil mi? Sinirlenirse neler yapabileceğini tahmin edebiliyorsunuz, değil mi?” Profesör’ün suskunluğu karşısında devam etti: “Tekrar soruyorum: Nötralizör’ü ne kadar zamandır kullanıyorsunuz?”

Adam sağ dirseğini masaya koyup şakağını avcuna yasladı. Dişlerini gıcırdatması şiddetlenmişti. Şimdi çene kasları, gevşek yüz derisinin altında her kasılışta bilye gibi kabarıyordu.

“Üç yıldır,” dedi. “İçinde radyo dalgalarıyla çalıştırılabilen bir bilgisayar olduğunu keşfettiğimizden beri. Aslında bilgisayarın dilini az çok çözmemiz iki yıl sürdü. Yani aslında bir yıldır.”

“İçindeki bilgisayarı neden daha önce keşfedemediniz?”

“İçine ulaşamadık. Numune bile alamadık. Nötralizör’ün alaşımını hâlâ bilmiyoruz. Tek bildiğimiz şimdiye kadar karşılaştığımız en sert maddeden yapıldığı, en azından dış yüzeylerinin.”

“Peki ulaştığınız bilgisayardan, onu yaratan uygarlığa dair bir bilgi edinebildiniz mi?”

“Hayır,” dedi profesör. “Tek işlevi Nötralizör’ü çalıştırmak gibi görünüyor.

“Peki Nötralizör’ün işlevini ne zaman keşfettiniz?”

“Keşfetmedik. Nötralizör’ün tam olarak ne yaptığını, ne işe yarayabileceğini henüz bilmiyoruz.”

“Şimdiye kadarki gözlemleriniz neler?” diye sordu Khan.

“Maddeyi ortadan kaldırabiliyor,” diye karşılık verdi Bay Graves.

“Atomlara ayırmaktan bahsetmiyorsunuz sanırım,” dedi Khan.

Yaşlı adam hayır anlamında kafa salladı. “İçine konan maddeler iz bırakmadan kayboluyor. Hatta Nötralizör’ün maddenin aniden ortadan kaybolmasıyla oluşan hava boşluğuyla başa çıkan çok ilginç bir mekanizması var,” diye ekledi düşünceli bir edayla.

“Kaç tane insan denek kullandınız?” diye sordu Khan.

Profesör yanıt vermeden ona baktı.

“Haydi profesör,” dedi Khan. “Buraya kadar geldik artık. Kaç kişi?”

“Üç,” dedi Bay Graves, gözlerini indirerek. “Hasta insanlardı,” diye ekledi, sağ elini masaya sallayarak. “Ölümcül hastaydılar. Kurtuluşları yoktu.”

“Vladimir’in anlattığı şuydu,” dedi Khan. “Hastanede yatıyormuş ve deneyinize gönüllü olsun diye ağrı kesicilerini kesmişler.”

Profesör yüzünü ekşitti. “Böyle ayrıntılardan haberim yok. Tek bildiğim kendi rızalarıyla katıldıkları.”

“Peki sonra ne oldu profesör? Deneklere ne oldu?”

“İlk ikisine ne olduğunu bilmiyoruz.”

“Ama Vladimir geri geldi, değil mi?”

“Başta sıradan rüyalar sandım,” dedi yaşlı adam. “Hepimiz öyle sandık. Sonra birbirimize bahsetmeye başlayınca, hepimizle konuştuğunu anladık.”

“Vladimir’i ilk kez rüyamda görüşümü hatırlıyorum,” dedi Khan. “Bir odadaydım, şimdi hatırlayamadığım bir rüyanın ortasındaydım. Birden duvar yırtıldı ve içeri Vladimir girdi. Başka bir yerden geldiği belliydi, o rüyanın içinde fazla gerçekti. Beni belimin sol tarafından tuttu. Sanki bir iç organımı kavramıştı ve sıkıyordu. Benimle konuşmak istediğini söyledi ve o yarığın içinden geçirdi. Kendimi dev bir damarın içi gibi bir yerde buldum. Vladimir orada bana Nötralizör’den bahsetti. Artık rüyaların içinde yaşadığını söyledi. Bir sürü rüya dünyasının olduğunu, bu rüyaları görenlerden bazılarının o dünyaları kontrol ettiklerini ve içinde gezindiklerini söyledi.”

“Peki diğer iki deneğe ne olduğunu söyledi mi?” diye sordu profesör. “Onlar niye geri gelmemişler?”

“Vladimir’in bu konuda bir teorisi var,” dedi Khan. “Nötralizör’ün içinde beklerken, geri sayım sırasında aklından rüyaların geçtiğini söyledi. Rüya gezginliğine başlamasının bununla ilgisi olabileceğini düşünüyor.”

“Hımm,” dedi profesör.

“Belki de Nötralizör kişinin aklından son anda geçen düşünceyi gerçekleştiriyordur,” dedi Khan. “Ne dersiniz?”

Profesör ona horgörüyle, bir embesille karşı karşıyaymışçasına baktı.

“Nasıl yani, bir şeyler mi yaratıyor?”

“Hayır, kastım o değildi,” dedi Khan. “Gelişmiş bir yolculuk makinesi olabilir. Gideceğiniz yeri zihninizle söylüyorsunuz ve oraya gönderiyor... hatta hayatta kalmanız için gerekli değişiklikleri yaparak. Vladimir tamamen iyileştiğini söylüyor. Hatta artık nefes almaya ihtiyaç duymuyormuş.”

“Peki ya o rüyalar? Onlara gerçek denebilir mi sence?”

“Bir rüya ne kadar uzarsa gerçek olmaya başlar? Bunun cevabını verebilmek önemli profesör. Bir rüyadan hiç uyanmasaydınız, bir süre sonra size gerçek gelmeye başlardı. Bu anlamda gerçek olabileceklerini düşünüyorum.”

“Ama nasıl bu kadar uzun sürebiliyorlar ve biz başkalarının rüyalarına nasıl girebiliyoruz?”

“Tabii ki Vladimir götürdüğü için girebiliyoruz,” dedi Khan. “Rüyaların uzunluğuna gelince, belki de komada insanların rüyalarıdır, bilmiyorum. Bu arada gittiğimiz bazı yerlerin, Dünya manzaralarına şaşılacak kadar benzediğini fark ettiniz mi profesör?”

“Evet,” dedi profesör. “Dünyalıların rüyaları.”

“Vladimir başka bir gezegendeki insanların da rüyalarına girebiliyor,” dedi Khan. “Hatta bizi onların rüyalarına götürebiliyor.”

Sessizlik. “Peki Nötralizör adı nereden çıktı profesör?”

“Benden değil,” dedi yaşlı adam. “Proje liderinin fikriydi. Sebebini bilmiyorum. Belki Nötralizör’ün maddeyi ortadan kaldırmakla etkisizleştirdiğini düşündüğü için bu ismi vermiştir.”

“Fena bir isim değil,” dedi Khan. “Bir robotu çağrıştırıyor. Vladimir sevmiyor ama.”

“Vladimir neden artık rüyalarıma gelmiyor? Ekipteki diğer herkese hâlâ geliyormuş. İnsanlar bana tuhaf davranmaya başladılar. Bir de arkamdan konuşuyormuş!”

“Bu meseleden biraz bahsetmişti. Birlikte bir yere gitmişsiniz galiba profesör?”

“Bir sürü yere gittik.”

“Ama bu seferkinde bir şehre gitmişsiniz,” diye ısrar etti Khan.

“Bir şehir, evet,” dedi Bay Graves, şakaklarından ter damlacıkları süzülürken dişlerini gıcırdatarak. “Kubbesizdi. Sivri çatılı evleri vardı. Millet ortalıkta koruyucu giysisiz dolaşıyordu. Çok tuhaf bir yerdi. Vladimir oranın bir liman şehri olduğunu söyledi, ama etrafta havaalanı yoktu. Zaten teknolojileri çok ilkel görünüyordu. At arabaları kullanıyorlardı! Geri zekâlılar, ellerindeki nimetlerin farkında değil gibiydiler. Sonra Vladimir bana ufka kadar uzanan muazzam bir su kütlesi gösterdi. Hiç mi hiç hayal edemezsin. Bu okyanus, dedi.”

“Orayı ben de gördüm profesör,” dedi Khan. “Müthiş, değil mi?”

“Durmadan kımıldıyordu,” dedi profesör, dalgın gözlerinin yukarısındaki kaşlarını çatarak. “Küçük küçük kımıltılar, şıpırtılar. Ucu bucağı yoktu. Sonra bir kadın geldi,” diye ekledi birden doğrularak. “Bir bankta oturuyorduk. Gelip karşıma dikildi. Vladimir hemen kalkıp gitti. Kadın bana oranın sahibi olduğunu söyledi.”

“Onunla tanışmadım,” dedi Khan. “Bankın mı sahibiymiş?”

“O şehrin, denizin filan sahibiymiş. O rüyayı gören kişiymiş, bana öyle dedi. Benden hoşlanmadığını söyledi. Pis bir enerji yayıyormuşum. Kaltağa bak! Öyle demedim tabii. Kadının dediklerine inanmasam da rüyadayım, neme lazım, hiç bulaşmayayım diye düşündüm. Karşımda durmuş bana ters ters bakıyordu. Kalkıp Vladimir’i aramaya başladım. Sonra düşüncelere dalmışken bir baktım şehrin kenarındayım, karşımda bir patika var, bir ormanın içine giriyor. Etrafta kimse yoktu, hayvan bile yoktu.” Yaşlı adam ürperdi.

“Orada ne gördünüz profesör?” diye sordu Khan.

“Çok... tuhaf bir şeydi,” dedi Bay Graves sanki iğrenerek. “Garip bir karaltı belirdi. Sanki film seyrederken birden ekranın ortasına siyah bir sıvı yayılmaya başlamıştı. Ürktüm. Birden omzumda bir el hissedince başımı

çevirdim. Baktım Vladimir. O an uyandım. Bir daha da Vladimir'i görmedim."

"O siyah lekeyle ben de karşılaştım profesör... veya bir benzeriyle. Vladimir beni bir dere kenarına götürüp yalnız bırakmıştı. Suyun küçük taşların üstünden akışını seyrediyordum, şırıltısını dinliyordum. Parmak ucumu daldırıp serinliğini hissediyordum. Öyle güzeldi ki. Sonra deredeki yansıma değişmeye başladı. Görüntüde bir karaltı belirdi, sanki suyun içinden çıkmaya başladı. Korktum ve uyandım. Yatağımda doğruldum. Sonra o karanlık şeyi odanın içinde hissettim. Odanın havasındaydı. Yine korktum ve yine uyandım. Bu sefer gerçekten bizim dünyamızdaydım. Ama o yaratık peşimden buraya kadar geldi. Hâlâ buralarda bir yerdedir herhalde."

"Yoksa onu buraya mı getirdin?" diye sordu profesör etrafa bakınarak.

"Hayır," dedi Khan. "Son bir iki haftadır ortalıkta yok gibi. Sanırım peşimi bıraktı. Belki de musallat olacak başka birilerini bulmuştur. Görebildiğim kadarıyla bir zararı yoktu ama sinir bozucu oluyordu, hele yalnız yaşayan biri için."

"Ben geldim!" dedi Jen Baynes, birden kapıyı açıp odaya dalarak. "Eee, tarti tat mıydı neydi, onlar gelmemiş mi hâlâ?"

"Yarım saat oldu mu?" diye sordu Khan.

"Ya ne yarım saati? Öldüm," diyen Jen Baynes, profesörün arkasından dolanıp sandalyesine oturdu.

"Profesör, biraz rahatsız görünüyorsunuz. Gelin sizi tuvalete götüreyim," diyen Khan kalkıp adamın yanına gitti ve onu koltuk altlarından tutup kaldırmaya çalıştı. "Vladimir size bir mesaj gönderdi, ama burada olmaz," diye fısıldadı adamın kulağına. Birlikte kalkıp odadan çıktılar.

Profesör, Serotonax'ın tam etkisini, yürürken hissetmeye başlamış gibiydi. Khan ona belinden tutarak destek veriyordu. Yemek salonundaki kalabalığın arasından geçerlerken adam şimdi kırmızı renkte olan ve ter damlayan bir suratla kafa sallamaktaydı ve yine kendi kendine mırıldanmaya başlamıştı. İki servis koridorunun önünden geçtikten sonra girişinde "WC" yazılı ve ok işaretli bir tabela bulunan koridora saptılar.

Kısa koridor biraz ileriden ikiye ayrılıyordu ve Khan, profesörü girişinde bir çocuk tarafından cetvelle çizilmişe benzeyen siyah bir erkek resmi olan, soldaki koridora yöneltti.

Dört metre kadar uzunluktaki bu koridor, üç yetişkinin yan yana sığabileceği genişlikteydi. Yürürlerken yanlarından tek tük adamlar geçiyordu. Khan koridorun sonunda, koridordan iki metre kadar daha geniş bir tuvalet alanıyla, on metre kadar ilerideki bir duvarı şerit halinde kaplayan geniş bir aynayla ve altında uzanan lavabolarla, iki tarafta sıralanmış koyu yeşil tuvalet kabinleriyle karşılaştı. İçerisinin tenhalığını kabin bolluğuna yoran Khan, profesörü sol uzak köşeye götürdü. İki duvarın, bir kabinle bir lavabonun arasındaki dar boşlukta yer alan dikey birleşme çizgisinin karşısında durduklarında Khan profesörün arkasından sağ tarafına geçti ve ardından sağ elini profesörün sol ceket cebinin içine uzattı.

Parmak uçları bir cüzdana değmişken bileği profesörün eli tarafından kavrandı.

“Kusura bakmayın profesör,” dedi Khan. “Size denek olarak başvurmak istemedim. Beni reddetmeniz ihtimalini göze alamazdım. Vladimir’in geri gelmesinden sonra, artık göndereceğiniz kişileri çok dikkatli seçeceğinizi biliyorum.” Sonra birden “Bırak!” dedi ve diğer elini dümdüz yaparak profesörün sağ belinin arka yan tarafına kılıç saplarcasına, biraz şiddetli bir darbe indirdi. Profesörün bir an o tarafa eğilip elini gevşetmesini fırsat bilerek, kendi elini adamın ceket cebine daldırdı ve cüzdanı çekip çıkardı. Hatasını anlayan profesör elini cüzdanın peşinden uzatmaya başlarken Khan onu iterek sırtını döndü ve iki büklüm olup cüzdanı açarak, içindeki kartlara bakmaya başladı. “Versene!” diye bağırdı profesör arkadan. Khan boynunun iki yanından adamın ellerinin uzandığını hissetti.

“Hey, ne oluyor orada?” diyen bir erkek sesi geldi iki kabin öteden.

“Bir şey yok,” diye seslendi Khan, profesörün giderek şiddetlenen saldırısına direnme çabasıyla soluk soluğa. “Arkadaş fazla içti de.”

“Barbar!” diye haykırdı profesör, kulağının dibinden. “Trojan botsibot!”

Khan birden profesörün tüm ağırlığını sırtında hissetti. Şimdi iki büklüm bir halde, sendeleyerek odanın ortasına doğru yürürken, pençeli bir sırt

çantası taşıyor gibiydi. Profesörün parmakları yüzünü tırmalıyor ve gözlerini arıyordu. Çenesini iyice göğsüne bastırarak, cüzdandaki kartlara teker teker bakmaya başladı. Sonunda aradığını bulduğunda, burnunun üstünde profesörün parmaklarını hissediyordu: bir IMT Laboratuvarları Erişim Kartı. Kartı alıp, cüzdanı sırtındaki profesörün yüzüne bastırırken ve onu bırakıp yan dönerek, adamın göğsünü dirseğiyle iterek kendini kurtarırken ve birkaç seri adımla ondan uzaklaşarak karşısında soluk soluğa dururken, profesörün hırıltıları hiç kesilmedi. Adamın üstü başı dağılmıştı ve gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Khan elindeki erişim kartını gizlice yan cebine koydu ve birden kolunu kaldırıp sağ sıranın en uçtaki kabinini göstererek "İçeri!" diye bağırdı. Profesör kımıldamadan, manyakça bir ifadeyle bakmayı sürdürüyordu. Khan konuşmadan ve gözlerini onunkilerden ayırmadan, ellerini iki yana açarak gerilemeye başladı. Sırtı koridorun kenarına yaslanınca hemen dönüp oraya saptı. Koridorun kenarından tuvalete baktı. Profesör aynen bıraktığı şekilde, kımıldamadan durmaktaydı.

Arkasına dönüp hızlı adımlarla koridorda yürüdü. Elini tekrar yan cebine sokup, erişim kartını kavradı. Artık onu bırakmak istemiyordu. Planının birinci kısmı tamamlanmıştı ve geriye sadece ikinci kısmı kalmıştı. Parmaklarının arasındaki bu kart başarabileceğinin, yeterince çabalarsa hedefine ulaşabileceğinin ilk somut kanıtıydı.

Ana koridora çıkınca ilerisinde yemek salonunu ve gelip geçen garsonları gördü. Uzun adımlarla yürürken, peş peşe dönüp arkasına bakma dürtüsünü dizginlemeye çalışıyordu. Koridordan çıkarken başını sağa çevirip kabinlerinin kapalı kapısına bakınca, elinde geniş bir tepsiyle önünden geçen bir garsonla çarpışmasına ramak kaldı. Bunun üzerine gözlerini önünden ayırmamaya karar verdi. Garsonlardan ve müşterilerden oluşma insan kalabalığının arasından geçerken ensesinde bir karıncalanma hissediyordu. Sanki her an bir el onu omzundan tutup durduruverecekti. Sonunda ön kapıya açılan koridora daldığında biraz ferahlamaya başladığını hissetti. Profesörün onu ihbar etmesi ne kadar sürerdi acaba? Khan ona tehlikesizliğinden emin olduğu dozdan fazlasını vermemeye özen göstermişti ve adamın ilerlemiş yaşı, bu dozu düşük tutmasını zorunlu kılmıştı. Kapıdan çıkıp kendini gece havasına atarken zihninde profesörün, cüzdanını göstererek birkaç garsonla telaşla konuştuğu canlandı.

Kaldırımda yürürken boynundaki papyonu çıkarıp yere attı. Onu restorandan uzaklaştıran her adımda ferahlıyordu, kendini bildi bileli içinde olan sıkıntının kalkma olasılığının belirmesinin bile diriltici bir etki gösterdiğini hissediyordu. Sanki çok, çok uzun bir zamandan sonra, yaşama coşkusunu ilk kez gerçekten hissedebiliyordu. Özgür olmayan bir hayatın mutlu bir hayat olamayacağını ilk kez bu kadar derinden kavrıyordu. Anna Phasia'nın söylediği doğruydu: mutlulukla tatmin farklı şeylerdi; tatmin, hissedemeyen insanların mutluluğuydu. Rahatlığı getirebilirdi ama ruhu getiremezdi, sağduyuyu getirebilirdi ama coşkuyu getiremezdi.

3

Kendini tehlikeye atmıştı. Belki de kendini bilerek bu noktaya getirmişti. Geri dönüş olmaması için. Güvenliği yeğleyip geri dönmek yerine, kendini tüm benliğiyle başarmaya adamak zorunda kalmak için.

Sokakta koşmaya başladı. Vücudunda adrenalinle birlikte gezinen korkuyu hissediyordu. Bu da canlandırıcıydı.

Vladimir'le gittiği dünyaların rüya ya da gerçek olmaları önemli değildi. Başkalarının rüyaları olup olmamaları önemli değildi. Khan tüm hayatını geçirdiği bu sevimsiz gezegenden, bu dev ve çorak kaya parçasından ayrılmak ve burayı bir daha asla görmemek istiyordu. Vladimir bunu başarabileceğini söylemişti. Başarma ihtimalinin olduğunu.

Hiç hata yapmazsa.

Sokakta, IMT Laboratuvarları Binası'nın karşı tarafına park edilmiş podmobilinin içinde otururken, derin ve uzun soluklar alarak kaslarını gevşetmeye, hâlâ hızlı atan kalbini yavaşlatmaya ve titreyen uzuvlarını yatıştırmaya çalıştı. Soğukkanlı olmamanın, şimdi yapabileceği en büyük hata olduğunu hissediyordu. İçinde, önünde hâlâ aşılacak büyük engeller bulunduğunu bilmekten kaynaklanan bir bezginlik de vardı. Bir ses ona hâlâ vazgeçip geri dönebileceğini fısıldıyordu. Profesörün erişim kartını çalmanın ve ona gizlice ilaç içirmenin toplam cezasını hesaplamaya çalıştı: belki iki üç seneyle kurtulurdu. Yine yerin altı, yine tüneller ve boğucu karanlık, daracık bir hücrede geçen geceler, rastlantısal bir hücre arkadaşı, tatlandırıcı katılmamış berbat yemekler, her gün şehir kubbesinin dışında canını tehlikeye atmak, her gün ezilerek ya da havasızlıktan ölme kaygısı yaşamak... bütün bunlara mı geri dönecekti? Ya sonrasında, lunaparktaki Dean gibi mi olacaktı: yorgun ve umutsuz?

Hayır, onun gibi olmayacaktı. Hayatın bir tünelde ya da bir ofiste, bir hücrede ya da bir kubbenin altında sıkışıp kalmayı öğrenmek olduğu bir dünyaya geri dönmeyecekti. Zihninde okyanus ve bank, dere ve küçük taşlar canlandı. Bu seçenekleri bilmese, o dünyaları rüya da olsalar görmemiş, yaşamamış olsa veya onlara dilediğince ulaşma ihtimalinin bulunduğuna gerçekten inanmasa, belki yokluklarını umursamazdı. Ama

artık biliyordu ve inanıyordu. Elinde bir fırsat vardı; bu şehirde, bu gezegende yaşayan çoğu insana sunulmamış bir fırsat vardı ve geriye sadece hak etme meselesi kalmıştı.

Ağırlığını direksiyona verip öne eğilerek, birkaç sokak lambasıyla ve IMT binasının zemin katından gelen ışıklarla aydınlanan kısımları hariç tamamen karanlık görünen tenha sokağa bakındı. Kaldırımlarda, park edilmiş podmobillerin yanından yürüyen hiç kimse yok gibiydi.

Sokağın karşı tarafındaki IMT binasına baktı. O aydınlık zemin katını üç ayrı gece boyunca, sabaha kadar seyretmişti. Cam ön cephenin ardında uzanan şık lobinin; dev bir şirket logosunu taşıyan karşı duvarın altındaki danışma masasının ve yan tarafındaki, asansörlerin bulunduğu koridorun; cam kapıların birer yanında duran yapay bitkili saksıların ve yan duvarlara yaslı koyu kahverengi kanepelerin; masanın üstündeki bilgisayarın ve genellikle o bilgisayarın başından ayrılmayan gece bekçisinin uzaktan görünüşleri hafızasına kazınmıştı. Adamın akşam yediden sabah yediye kadar çalıştığını ve geceleri binada kalan tek kişi olduğunu biliyordu. Boyunun bir doksan civarında olduğunu ve cüsseli göründüğünü biliyordu.

Yan dönüp iki ön koltuğun arasından eğilerek, arka koltuğun altından sırt çantasını çıkardı ve içinden aldığı koli bandını sol yan cebine (demir çubuğu sağ eliyle tutacağını hesaplayarak) diklemesine koydu ve ardından çantadan çıkardığı çubuğu belinin arkasına, gömleğiyle ceketinin arasına, ucu pantolonunun bel kısmının altına girecek şekilde diklemesine yerleştirdi, dikiz aynasını son bir kez çevirip kendi yüzüne baktı ve podmobilden inerken bileğindeki telefon halkasını çıkarıp sürücü koltuğuna attı. Artık buna ihtiyacı yoktu.

Sokağı enlemesine kat ederek binaya yaklaşırken, trafik varmışçasına sağa sola bakındı. Kaldırıma ulaştığında bekçi hâlâ başını bilgisayar ekranından kaldırmamıştı. Çift kanatlı kapıya varınca sağ elindeki erişim kartının kenarını cama tık tık vurdu. Bekçi gözlerini kaldırıp ona baktı. Khan elindeki kartı cama yaslayarak diğer elinin işaret parmağıyla gösterip “Gelir misiniz?” diye seslendi. Adamın kendisini iyi duyup duymadığına emin olmadığından, sözcükleri dudaklarıyla vurgulamaya özen gösterdi.

Bekçi klavyenin bir tuşuna bastıktan sonra bezgin bir ifadeyle kalkıp salına salına yürüyerek kapıya yaklaştı. Otuz yaşlarında görünüyordu; geniş

omuzları, köşeli bir yüzü, kısık mavi gözleri ve epey açık bir alnı vardı. Belinin bir tarafında bir tabanca, diğer tarafında bir cop asılıydı.

“Evet?” diye sordu Khan’ın karşısına geçince, kapıları açmadan. Sesi biraz boğuk geliyordu.

“Bu kartı yolda buldum,” diye seslendi Khan, işaret parmağıyla göstermeyi sürdürerek. “Profesör...” Kartı çevirip, üzerindeki ismi okurmuş gibi yaptı. “...Walter Graves’e aitmiş.”

“Tamam, alayım,” dedi adam, pantolon cebinden çıkardığı bir uzaktan kumandayı kapıya doğru tutup düğmesine basarak. Kanatlar iki yana kayarak açılırken, bekçi elini Khan’a uzattı.

Khan kendi elini hemen geri çekip kartı arkasına sakladı. “Kendisine bizzat teslim etmeyi yeğlerim. Emin olmak için. Hem belki bana ödül verir. Profesörü arayıp kartını bulduğumu haber verebilir misiniz?” Adamın yerinden kımıldamadığını görünce “Eminim profesör şimdi her yerde kartını arıyordur,” diye ekledi. “Onu daha fazla telaşlandırmayalım.”

Bekçi iç geçirerek sırtını dönüp masaya doğru yürümeye başladı. Khan onun peşinden içeri girerken, son kez iki yanına göz atıp, sokağın tenhalığından emin oldu. Kartı hızla sol eline aktardı ve yan cebine koyarken sağ elini arkaya, ceketinin altına uzatıp demir çubuğu kavradı ve sessizce çıkardı. Adamın masaya ulaşmasına birkaç adım kalmıştı. Khan demir çubuğu iki eliyle sağdan kaldırıp gözlerini adamın başının tepesine dikti. Ölüme ya da kalıcı bir hasara yol açmamak için nereye veya nasıl vurması gerektiğini bilmiyordu. Sadece bir iki saniyesi kaldığını fark edince çubuğu adamın başının tepesine doğru savurdu. O sırada aklından yeni doğmuş bebeklerin başlarındaki yumuşak noktanın oralarda bir yerde olduğu düşüncesi geçti ve yetişkin bir insanda o bölgeye darbe almanın özellikle tehlikeli olup olmadığını merak etti. Son anda beliren bu kaygı kollarını yavaşlatınca, çubuk adamın başına hafifçe çarpıp sekti ve bekçi bunu bekliyormuşçasına birden geri dönüp, sol ön kolunun yanıyla demir çubuğu iterken sağ eliyle Khan’ın boğazına yapıştı ve onu iterek yan duvara doğru sürüklemeye başladı. Adamın sağ bileğini tutup sıkması üzerine demir çubuğu düşüren ve tangırtısını hayal meyal duyan Khan, sol eliyle boğazındaki elin bileğini kavrarken, topuklarının yere sürtünerek geri geri kaydığını hissetti. Birden sırtı ve kafasının arkası duvara çarptı ve o an

adamın kızarmış yüzünü ve küçük, mavi gözlerindeki hiddeti gördü. Boğazındaki parmakların baskısına boyun kaslarını sıkarak direnmeye çalışırken, sol yumruğunu adamın şakağına var gücüyle indirdi. Adamın sersemlemesiyle sağ elini kurtarıp onun yüzüne yapıştırdı ve gözlerini ararken sol eli tabanca kılıfına indi. Kılıfın çıtçıtını açarken, adamın dikkatini dağıtmak için sağ diziyle böğrünü tekmelemeye çalıştı, ama ancak kalçasının yan tarafına erişebiliyordu ve oradaki cop, darbelerinin etkisini azaltıyordu. Yine de tabancayı kabzasından tutmayı başardı ve yukarı çekerken gövdesini adamınkine yaslayıp onu ittirdi, baş parmağıyla emniyet mandalını açtı ve nefessizlik artık görüşünü bulandırmaya başlamışken ve sağ bileği yine kavranmışken, az önce vurduğu şakağa tabancanın kabzasının sivri kenarıyla, sol kolunun güçsüzlüğünü göz önüne alarak tüm kuvvetiyle bir darbe indirdi ve adam bu darbenin etkisiyle Khan'ı birden bırakıp sendeleyerek yana savruldu. Khan birkaç adımda uzaklaştıktan sonra hızla dönüp tabancayı adama doğrulttu.

"Kımıldama," dedi ve hemen ardından "Kımıldama dedim!" diye bağırdı. Bir avcunu şakağına yaslamış görevlinin bu güç gösterisini pek ikna edici bulmadığını fark edince, kendini o adamı gerçekten vuracağını düşünmeye zorladı. Başından değil ama örneğin bir bacağından, öldürmeyecek bir yerinden vurabilirdi. Bunu yapabileceğini kendine hissettirdiği anda güvenlik görevlisinin gözlerinde kaygı belirdi.

"Ellerini kaldır," dedi Khan.

Adam yavaşça, gözlerini Khan'ınkilerden ayırmadan itaat etti.

"Arkanı dön," dedi Khan, namlunun ucunu sallayarak.

Adam duraksadı.

"Dön dedim!" diye bağıran Khan, namluyu birden adamın sağ dizine yöneltti. Gürültü çıkmamasını yeğlerdi, ama şimdi karşısındaki adamın itaatkâr olmasını daha da çok yeğliyordu.

Tetiği hafifçe çekmeye başlarken adam sırtını döndü. Khan ona arkadan yaklaşırken tabancayı sağ eline aldı, namluyu adamın ensesine dayadı ve diğer eliyle onu sol omzundan iterek yan döndürüp tekrar arkasına geçti, bu kez kürek kemiklerinin arasından itti ve aynı anda namluyu ensesine iyice bastırdı. Görevli bu yeni, sözsüz emre başta dirense de, Khan'ın yüzünü

arkadan yaklaştırıp kulağına tehditkâr, yavaş bir sesle “Kafamı bozmaya başladın,” demesi üzerine, anlık bir kararsızlıktan ve Khan’ın tabancayla tekrar dürtmesinden sonra itaat etti ve ağır ağır yürüyerek masanın yan tarafına yaklaştılar. Khan sol elinin ve namlunun adamın vücuduyla, ilerlemeye teşvik edici bir teması kesmemesine özen göstererek ve onları sessiz yönlendiriciler olarak kullanarak görevliyle birlikte, masanın biraz gerisinde duran sandalyenin arkasına gitti.

“Otur,” dedi namlunun ucunu sandalyeye doğru sallayarak.

Adam oturdu.

“Nötralizör nerede?” diye sordu Khan, adamın arkasından.

Yanıt gelmedi.

Khan iç geçirdi. “Profesör Graves’in laboratuvarı nerede?”

“İkinci katta,” dedi adam.

“Koridorun ismi?”

“B4b.”

“Laboratuvar koridorun neresinde?”

“Sonunda.”

“Laboratuvara götüren tüm koridorların ışıklarını aç.”

Namluyu peşinen adamın başına dayadı.

Adam bilgisayarla yarım dakika kadar uğraştıktan sonra “Açtım,” dedi.

“Şimdi ayağa kalk ve bu tarafa gel,” dedi Khan. Adam yine itaat etti.

“Diz çök ve ellerini arkana uzat,” dedi Khan. Adamın bunları da yapmasından sonra onun kol bileklerini cebinden çıkardığı koli bandıyla arkadan birbirine bağladı. Aynı şekilde ayak bileklerini de bağladıktan sonra ağzını bantladı ve onu yere yatırdı.

Bekçiyi yerde bırakarak bilgisayarın başına geçti ve Jack’ten aldığı programı kullanarak binanın entegre güvenlik sistemine girip, onu etkisiz

hale getirdi. Sonra kalktı ve koridora sapıp soldaki asansörün düğmesine bastı. Hemen açılan kapıdan girdi ve ikinci katın düğmesine bastıktan sonra beklerken, bu asansörün kendi çalıştığı IMT binasındaki modellerden daha yeni ve gelişkin olduğunu, daha sessiz ve sarsıntısız hareket ettiğini fark etti.

Kapı tekrar açıldığında karşısında bej bir halıyla kaplı, duvarları gri renkli, loş bir koridor vardı. Sağa, karşı duvardaki siyah “B” harfinin bulunduğu tarafa giderek, uçtaki bir başka, daha dar koridora sapınca birden karşısında bulduğu, adım atarken dona kalmış bir güvenlik robotunun etrafından dolanırken, eli soğuk metale değince ürperdi.

Şimdi yürürken, iki yanında geniş ve karanlık ofis alanları görüyordu. Sonunda 4b yazısına rastlayınca erişim kartını kullanarak kapıyı açtığında, bekçinin söylediğinin aksine, o koridorun aydınlatılmadığını fark etti. Koridorun diğer ucundaki, siyahlığın ortasında kırpılan bir göz gibi yanıp sönen kırmızı ışık her seferinde yatay, dikdörtgen bir metal kapıyı ve çıplak duvarları aydınlatıyordu.

Koridorda yürümeye başladı ve ortalarına geldiğinde, ilerisinde sol taraftan hafif bir mor ışığın yayıldığını fark etti. O ışığa yaklaşınca, kapalı bir metal kapının penceresini gördü ve kapıya yaslanıp içerisini seçmeye çalıştı.

Sanki yan yana ve arka arkaya sıraya dizilmiş bir sürü zırhlı adam hiç kımıldamadan ayakta durmaktaydılar. Onları hafifçe aydınlatan ışık tepeden, Khan’ın göremediği bir yerden geliyordu.

Khan biraz daha bakınca, gördüklerinin robot olduğunu anladı. Baştan aşağı silahlıydılar. İçerisi hangar genişliğindeydi ve sanki orada bir tabur vardı. En yakındaki robotun omzundaki yazıyı seçebildi: M E T Z E N. Devletle iş yapan uluslararası bir savunma şirketinin ismiydi bu. Dünya’ya saldırı hazırlığı mı yapılıyordu?

Kırmızı ışığa doğru yürümeye devam etti. Artık bunları düşünmek istemiyordu. Koridorun sonuna varınca, profesörün erişim kartını slottan geçirerek önündeki kapıyı açtı.

Nihayet bu beyaz, ışıl ışıl odaya giriyordu. Kapının arkasından tıslayarak kapandığını işitirken, durup derin bir soluk aldı. İşte Nötralizör’le baş

başaydı.

Odanın sol tarafındaki kapalı, cam bölmede dik duran Nötralizör'ün parlak siyahlığı yıldızlı bir gece göğünü andırıyordu. Khan onun tamamını ilk kez görüyordu. Nötralizör iki buçuk metre yükseklikte ve bir buçuk metre genişlikteydi, dikdörtgendi ve ön cephesi, kapalı bir kapaktan ibaretti.

Khan kapının sağ yanındaki, üzerinde PX-T9 yazısı ve altında bir logo bulunan kutunun önüne geçti ve tabancasını kaldırıp nişan alırken Bana göre sol, logoya göre değil, diye düşündü. Ateş edince bir gürleme koptu ve elindeki silah tepti. Şimdi kutuda, Khan'ın hedeflediği yerde bir delik vardı.

Gidip kapıyı elleriyle itmeye çalışarak, açılmadığına emin olduktan sonra geri dönüp, sağ duvarda dizili bilgisayarlara yöneldi. Vladimir bu odadaki bilgisayarlardan hangisinin profesöre ait olduğunu söylemişti ve Khan bu bilgiye güveniyordu. Yine de uzak köşedeki bilgisayara doğru yürürken içinde bir huzursuzluk belirdi. Tabancayı elinden bırakırken, bilgisayarın çalışmakta olduğunu görünce sevindi. Başına oturdu ve şifreli koruma tarafından engellenince, yan cebinden çıkardığı poşetten aldığı diski bilgisayara taktı. Diskteki programın, sekiz haneli şifreyi kırmasını bekledi. Az sonra, profesörün bilgisayarında geziniyordu.

Nötralizör'ü çalıştıran programı bulduğunda bir şok yaşadı: bunun için de şifre isteniyordu ve bu seferki afallatıcı bir şekilde otuz iki haneliydi. Jack'ten aldığı programı tekrar çalıştırdığında, yüzde çubuğu umutsuzluk verecek kadar yavaş dolmaya başladı. Şifre bulunana kadar yakalanabilirdi.

Buraya kadar geldikten sonra başaramadığını hayal etti. Bu ihtimalin hâlâ ısrarla var olması sinir bozucuydu.

Profesör o kadar uzun bir şifreyi hafızasında tutuyor olamazdı. Demek ki her gün üstünde taşıyordu ya da bilgisayarına kaydetmişti. Ama bunlar güvenlik riski doğurmaz mıydı? Belki de şifre zaten üzerinde sıklıkla taşıdığı bir şeyde yazılıydı.

Profesörün erişim kartını alıp üstündeki numaranın hanelerini saydı: otuz iki.

Şifre kırma programını durduracakken duraksadı. Yanılmışsa, programı baştan başlatırken önemli bir zamanı boşa harcamış olacaktı. Belki de çok

geç kalmış olacaktı. Tereddütle geçirdiği her saniye bu riski arttırıyordu. Burada kaldığı sürece, tutuklanmasını engelleyecek tek şey laboratuvarın kapısıydı ve Khan o kapının ne kadar zamanda aşılabileceğini bilmiyordu.

Son anda böyle bir seçimle karşı karşıya kalmasında ifade edemeyeceği kadar sinir bozucu bir taraf vardı. Sanki kendisine ne kadar planlı hareket ederse etsin, en kritik meselelerde her zaman belirsizlik içinde seçim yapmak zorunda kalacağı söyleniyordu.

Bir an daha düşündükten sonra programı durdurmaya karar verdi. Programı durdurdu. Erişim kartının numarasını hata yapmamak için dizginlemeye çalıştığı bir çabuklukla yazdı ve bilgisayarın tuşuna bastı. Sonra ellerini başına koydu ve ekrana öylece bakakaldı.

İşe yaramıştı! Sanki bir onay verilmişti, yoluna devam edebileceği söylenmişti.

Son ciddi engeli de aşmanın rahatlığıyla Nötralizör'ün kullanım programını incelemeye girişince birinde "Organik/İnorganik", diğerindeyse "İnorganik" yazılı iki düğmeyi kısa sürede keşfetti. Nötralizör'ün iki ayrı işleyiş modu vardı anlaşılan.

"Organik/İnorganik" düğmesine basınca odada robotsu bir kadın sesinin gürlediğini işitti:

“AKTİVASYON SEKANSI BAŞLATILDI!” Aynı anda laboratuvarın diğer tarafındaki bölmenin cam kapısı yana kayarak açıldı.

Khan arkasından gelen bir uğultu duyarken, odanın ışıklarının titreşmeye başladığını gördü ve dönüp baktığında Nötralizör’ün içinden, kapağının kenarlarından ışık saçıldığını fark etti. Sanki Nötralizör çevredeki elektrik enerjisini emiyordu. Odadaki ışık titreşimleri çoğaldı, cızırtılar yükselmeye başladı ve Khan birden karanlıkta kaldı: karşısındaki Nötralizör’ün kenarlarından yoğun, beyaz bir ışık sızıyordu ve kapkara yüzeyinin içinde gerçekten yıldızlar var gibiydi.

Oda birden aydınlandı. Sonra tekrar karanlığa gömüldü. Şimdi peş peşe aydınlanıp kararıyordu. Nötralizör’den gelen uğultu giderek yükseliyordu, cızırtılar giderek şiddetlenip patlamalara dönüşüyordu. Khan şehirde son zamanlarda yaşanan elektrik kesintilerinin sebebini şimdi daha iyi anladığını düşündü.

“BÖLMEYE GİRİNİZ!” dedi az önceki ses, sürekli birbirinin yerini alan iki görüntünün eşliğinde.

Yürümeye başlayan Khan’ın aklından, kadının insan olmasa da daha kibar olabileceği düşüncesi geçti. O kişisellikten uzak seste tuhaf bir amansızlık vardı.

Bölmeye girdikten sonra kapının ardından tıslayarak kapandığını işitti. Şimdi Nötralizör’le aynı mekânda kapalıydı. Uğultu sanki derin ve ritmik vuruşlara dönüşüyordu.

Daha güçlü bir tıslama sesiyle birlikte, Nötralizör’ün kapağı açılmaya başladı. Işıklar artık öyle hızlı gelip gidiyordu ki, sanki aydınlıkla karanlık kaynaşıp bir tür daimi, titrek loşluk oluşturmuşlardı.

Nötralizör’ün aralanan kapağının altından incecik, tertemiz bir ışık yelpazesi yayıldı. Odanın lambaları tekrar yanmadılar ve Khan bilgisayarların iç geçirerek can verdiklerini işitti. Uğultu da kesilmişti. Şimdi hiç ses yoktu ve sadece karanlığı kesen o muazzam ışık dilimi vardı. Kapak aralandıkça ışık dilimi kalınlaşıyordu, sanki Nötralizör’e hapsolmuş bir güneş parçası, kapağı iterek dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Işık giderek Khan’a yaklaşıyordu. Sağ koluna değdi, kapak açıldıkça Nötralizör’ün içindeki parıltı güçlendi, güçlendi ve birden Khan onun kaynağıyla yüz yüze geldiğini hissetti. Sanki fiziksel olarak bedenini geriye iten bir ışık seline kapılmıştı.

Bu ışığın karşısında kör olması gerekirdi, ama olmuyordu. Bu enerjinin ortasında yanması gerekirdi, ama yanmıyordu.

Khan artık ayakta durmuyor gibiydi; sanki akıntının gücüyle giderek geriye eğilmişti, bir noktada ayakları yerden kesilmişti ve şimdi genç bir güneşin içinde, onun yakmayan gücünün ortasında dümdüz uzanmış yatıyordu. Kendini salıp ağırlığını gövdesinin arka tarafına, giderek artan bir özgüvenle aktardıkça çevresi paradoksal bir şekilde bir denize dönüşmeye başlamıştı. Khan şimdi mutlak bir doluluğun içinde salınıyordu, ayaklarını bastığı bir yer yoktu, dünyasında madde kalmamıştı ve her şey içinde, ortasında, üzerinde uzandığı ve her tarafını çevreleyen, en küçük dalgalanmalarını bile hissedecek kadar üstünde odaklandığı, içinde ve dışında durmadan akan, bedenini taşıyan bu somut güçten ibaretti, hayatında şimdiye kadar bulabildiği en derin anlam buydu ve Khan bu gücün ortasında kendi bütünlüğüyle ilk kez her türlü kaygıdan sıyrılmış bir halde tanışmanın verdiği dingin mutluluğun tadını çıkarıyordu, hayatında ilk kez her şeyin tamamen yolunda olduğunu hissediyordu ve şimdi akıl almaz gelen bir hastalıktan, bölünmüşlükten nihayet kurtulmuş olduğuna inanmanın ferahlığını yaşıyordu.

Uzaktan gelen bir vızıltı duymaya başladı. Bu incecik seste, denizin içine sarkıtılmış bir çapaya tutunurcasına odaklandı. Ses giderek yükseldi, yükseldi ve birden Khan’ın zihninde metal bir kapının ortasını kesen bir lazer ışını ve etrafa sıçrayan kıvılcımlar belirdi. Kapıyı kesiyorlardı! Başını biraz yana çevirince etrafının dalgalandığını hissetti. Bu dalgayı zihniyle toplayıp küre şekline getirerek kapının tarafına yönlendirdi. Kürenin geçtiği yerler, bilincinde görüntü olarak canlanıyordu: bir camın ve ardından metal bir kapının içi, bir gözlüğün ve siperliğin katılığı, kapının sergilediği dirence canı sıkılmış bir zihin. Küreyi o kafanın arka tarafından çıkmasından sonra patlatınca sahnenin tamamı aydınlandı: dört kişiydiler, ikisi ayaktaydı ve takım elbiseliydi, elleri tabancalarındaydı, ikisiyse lacivertli sarılı başlıklar takmışlardı ve kapının önünde diz çökmüşlerdi; dördünün arkasında, koridorun içlerinde, Khan’ın şimdi belirsiz ve önemsiz

gelen bir süre önce bağlamış olduğu güvenlik görevlisi olanları kendince emniyetli bir mesafeden, bir elini duvara yaslayarak ve diğerini şakağında tutarak izlemekteydi.

“NÖTRALİZÖR’E GİRİNİZ!” dedi deminki kadın sesi birden.

Çevresinin şiddetle dalgalandığını hisseden Khan bocaladı. O acımasız ses, sanki içinde bulunduğu denizi keskinliğiyle yarmıştı. Khan uzandığı yerden, dinginliğin geri gelmesini beklemeye başladı. Titreşimler hafifliyor gibiydi.

“NÖTRALİZÖR’E GİRİNİZ!” dedi ses tekrar.

Khan bu kez bir perspektif değişimi yaşadı. Tabanlarının altındaki sert ve düz bir zemini hissetmeye ve yatay konumdayken kendini giderek dikey konumda bulmaya başladı. Sanki ayakta duran bedeninin içine yukarıdan, ensesinden giriyordu ve göğsüne, kafasının içine doldukça, kendi vücuduna yayıldıkça başı dönüyordu ve maddelerin dünyası aşama aşama netleşerek geri geliyordu.

“NÖTRALİZÖR’E GİRİNİZ!”

Maddelerin dünyası sanki geometrik şekiller halinde akan düşüncelerden oluşuyordu, enerjinin dünyasıysa bir ırmak ya da deniz gibiydi ve bu iki dünya birbirlerine dokunmadan ama interaktif bir uyumla iç içe durarak, var oluşun bütünlüğünü oluşturuyorlardı. Madde bir fikirdi, inanma gücü bu fikri gerçek kılandı, enerjiyse fikirlerden bağımsız olandı. Madde inancını yenebilecek kadar güçlü bir kanaate ancak enerjinin mutlak dünyasını deneyimlemekle ulaşılabilirdi.

“NÖTRALİZÖR’E GİRİNİZ!”

Yürümeye başlarken, aklından hızla geçen bu düşünceleri izlemekle yetiniyordu, çünkü onlar bir akışın parçasıydılar: akıntının içindeki bir akıntının. Khan’ın yaptığı gözlemekti, hiçbirine bağlanmadan akıntıları takip etmekti, çokluklarının farkına vardıkça uyumlu işleyişlerini hissetmekti, bu uyuma kendine yürüme emrini vererek katılmaktı. Şimdi uyumun parçasıydı ve bunun güzel bir tarafı uyumun kendi arzularının olmayışıydı, normalde sadece kişisel arzulardan sıyrılarak ulaşılan bu

boyuta Khan içinden akan güç sayesinde tüm bireyselliğiyle birlikte geçmişti ve şimdi kendini oranın hâkimi gibi hissediyordu.

“NÖTRALİZÖR’E GİRİNİZ!”

Nötralizör’den yayılan güç bitmek bilmiyordu. Tersine daha da yoğunlaşıyordu. Khan kollarını iki yana açmış, gözlerini kapamış, başını geriye atmış ve ağzı açık bir halde yürüdüğünü fark etti. Vücudunun üst kısmının bu duruşunu değiştirmesine gerek yoktu. Gözlerini açmadan da etrafını görebiliyordu. Odaklanmak için durup başını eğdi. Evet, etrafını görebiliyordu, tek mesele renklerin değişmiş olmasıydı. Siyahlar şimdi beyazdı, beyazlarsa siyah. Sağ alt kolunu kaldırarak çevredeki gücü yumruğunda topladığını hayal etti. Sonra biriken gücü göğsüne çekti. Birden göğsünden çevreye doğru, az önce gönderdiği kürenin dev bir versiyonu olan serin bir dalga yayıldı. Yine az önceki gibi, kürenin içinden geçtiği her şey Khan’ın zihninde canlanıyordu.

“NÖTRALİZÖR’E GİRİNİZ!”

Zeminler, katlar, binalar, sokaklar, insanlar, arabalar, mobilyalar, düşünceler, giysiler, kablolar, duygular, camlar, teller ve sürekli hareketlilik vardı ve Khan mikrokozmosu çok güçlü bir mikroskopla incelediği hissine kapıldı, bir sokakta yürüyen bir kadına tepeden odaklandı, onun görüntüsünü giderek büyüttüğünü ve kadının karşısına geçtiğini hayal etti ve birden kendini kadının karşısında buldu, kadın irkilerek geriye sıçradı, gözlerinde dehşet vardı, Khan sokakta ellerini kaldırdı ve kollarının yakmayan bir sarı ateşle kaplı olduğunu fark edince şaşırdı ve çok uzaklardan, sanki gökyüzünden gelen şu sözü işitti:

“NÖTRALİZÖR’E GİRİNİZ!”

Şimdi iki bedeni vardı, biri içinden ışık boşanan Nötralizör’ün önünde duruyordu, diğeriyse sokakta ellerine bakmaktaydı. Sağ elini uzatınca, önündeki kadın dönüp kaçmaya başladı. Khan kadının uçuşan saçlarının arasından geriye kaygıyla bakan siyah gözünü bir an gördü. Sonra diğer bedeninde odaklanınca birden sanki kafasından çekilip uzayarak yukarı ve sola doğru aktığını hissetti ve kendini tamamen o bedenin içinde buldu. Karşısındaki Nötralizör’ün açık kapağının iç kısmında, orta tarafında metal bir çubuk enlemesine uzanmaktaydı. Khan elini o çubuğa uzatırken, Dean

ne derse desin Nötralizör’ün bir tabut olduğunu düşündü. Eski hayatını dışarıda bırakacak olan bir tabuttu.

“NÖTRALİZÖR’E GİRİNİZ!”

Yeni ve daha güzel bir hayata başlayacağını umarak içeri girdi. Sırtını yaslayınca Nötralizör birden ışık saçmayı kesti ve kapağı kapanmaya başladı. Khan yaklaşan yatay çubuğa iki eliyle tutundu. Kapak gürültüyle kapandı. Şimdi Nötralizör’ün içi zifiri karanlıktı. Khan sanki içinde Nötralizör’ü keşfettiği tünelin basıklığına geri dönmüştü.

“AKTİVASYON İÇİN GERİ SAYIM BAŞLIYOR. ON!”

Khan sımsıkı kavradığı metalin soğukluğunu hissediyordu. On saniye sonra nerede olacağını merak etti.

“DOKUZ!”

Odaklanmalıyım, diye düşündü. Ne istediğimde odaklanmalıyım. Zihninde okyanusu canlandırmaya çalıştı.

“SEKİZ!”

Birden aklında, bilmediği bir sebepten dolayı, hapishanenin yemekhanesi belirince bu görüntüyü silmeye telaşla çabaladı.

“YEDİ!”

Anna Phasia’nın gülümseyen yüzünü gördü. Yanağında onun avcunun sıcaklığını hissetti ve o kırmızı, zarif dudaklardaki huzurun tadını yıllar sonra tekrar çıkardı.

“ALTI!”

Delikanlılığından bir anı hatırladı: üniversiteden mezun olduğu gün, binanın geniş ön basamaklarından inerken kendini umut dolu hissedişini, önünde uzanan koskoca hayat karşısında kapıldığı heyecanı, iyimserliği.

“BEŞ!”

Birden kendini Vladimir’in yanında, mavi güneşli çorak bir gezegende buldu. Vladimir ona yalnız kalmak istediği zamanlarda buraya geldiğini veya ateş denizi adını verdiği bir yere gittiğini açıklıyordu.

“DÖRT!”

Şimdi gözlemevindeydi, uydu görüntülerine bakıyordu, verileri yorumluyordu, uzayı tarıyordu, onu tanımaya ve oradan gelebilecek tehlikeleri saptamaya çalışıyordu. Meslek seçiminin gerçek sebebini ilk kez fark etti: çocukken uzaya duyduğu korku ve ilgi hiç geçmemişti.

“ÜÇ!”

Sadece üç saniyesi kalmıştı. Sanki uzun bir yarışın final çizgisine çok yaklaşmıştı ve şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Yine rüyaları düşünmeye çabaladı. Onların içinde gezdiğini, rüyaların içinde başka rüyalara uyandığını, yolculuğunun sonu olmadığını hayal etti.

“İKİ!”

Sonsuzluğu düşününce zihninde gezegenler, yıldızlar canlandı. Bilinen her şey karanlık bir boşlukta salınıyordu ve bu boşluğun sonu yoktu. Bunun tuhaflığı afallatıcıydı. Sonsuzluğun içindeki sonlu herhangi bir şeyin önemsizliği afallatıcıydı.

SONSÖZ

"BİR!"

Birden üç yaşındaki haline geri döndü. Hayatında yaşadığı en yoğun anımsayıştı bu. Oradaydı, o küçük bedenin içindeydi, yanındaki öğretmeninin yukarıdan gelen sesini duyarken gece göğüne bakıyordu; o boşluğa düşmekten, sonsuza dek düşmekten korkuyordu. Kaskatı bir halde düşecekti, hiç durmadan düşecekti ve boşluğun sonu hiç gelmeyecekti.

"SIFIR!"

Beyazlık.

Anna Phasia yatak odasında tek başınaydı. Şehir kubbesinin tepesinde uzanan gece göğüne bakıyordu. Yıldızlar o kadar çoktu ki ve hepsi o kadar uzaktaydı ki. Karanlık, bütün ışıkları cüceleştiriyordu.

Khan'la yaptığı görüşme aklından çıkmıyordu. Khan'ın gözlerindeki kendini salmışlıkla kararlılık karışımı ifadeyi daha önce hiç görmemişti... sadece Khan'da değil, hiç kimsede. O ifade gözünün önünden gitmiyordu. Sanki Khan bir kez daha, gitmeden önce içine bir şey bırakmıştı, varlığının özüne dokunan ve duygularını harekete geçiren bir şey. Yitirdiği bebeğinin aksine, bu sefer kendisinden alamayacakları bir şey. Ruhundaki boşluğa yayılan, oradan bir kederi bulup çıkaran...

Anna Phasia'nın şimdi sırtını döndüğü gökyüzünün ötesinde, Mars'tan milyonlarca kilometre uzakta, gezegenlerin ve yıldızların, kuasarların ve kara deliklerin, güneş sistemlerinin ve galaksilerin arasında uzanan uzay boşluğunda bir insan bedeni salınmaktaydı. Erkekti, ayakta durma pozisyonundaydı, kolları önündeki bir çubuğu tutarcasına dirseklerden bükülüydü. İki metre ötesine kadar uzanan, kaynağı belirsiz bir ışıkla sarmalanmıştı. Smokinliydi ve hareketsizdi.

Kaşları olanları anlamaya çalışıyormuşçasına çatıktı. Ağzının kıvrımları yüzüne metanet katıyordu. Kahverengi gözleri sabit ve dikkatliydi.

Bu gözler bazen kımıldar gibiydiler, ama emin olmak güçtü. Belki de bu izlenim sadece ışık oyunlarının yol açtığı bir yanılsamaydı. Yine de

onlardaki bilinç ve odaklanma inkâr edilemezdi. Giderek küçülen Mars’a bakıyorlardı, uzayın hiç bitmeyen tek bir ana dönüşmüş sonsuz dinginliğinde.

[1] 1 Mars yılı=1.88 Dünya yılı.

[2] Standart modelde 7 renk seçeneği bulunmaktadır. Sınırsız renk seçeneği opsiyoneldir.

[3] Video kayıt yapabilmek için uzaktan kumandanızı kontakt lenslerinize 15 ayaktan yakında tutmanız gerekmektedir. Uzaktan kumanda için bellek arttırımı opsiyoneldir.

[4] Anahtarlık ve kol saati görünümü seçenekleri mevcuttur (opsiyonel).

[5] Bu özelliği doktorunuza danışarak kullanınız.

[6]